

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

IN DE KLAUWEN VAN DE BENDE

15 cent.

No. 1212.

Henderson hield zich slapende.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

IN DE KLAUWEN VAN DE BENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

IN EEN MOEILIJK PARKET.

Het was een vreemd allegaartje, dat zich tegen het vallen van de schemering bevond op een paar mijlen afstand van het kleine stadje Liberale, gelegen aan de Zuidgrens van de Amerikaansche stad Kansas.

Het waren drie mannen van wie men zich met recht mocht afvragen hoe zulke uiteenloopende personages bij elkaar waren gekomen.

Er was een trein-conducteur, jong nog, voorts was er een man, die er niet al te betrouwbaar uitzag in zijn versleten colbert, zijn dophoedje en zijn bleeke tronie, en tenslotte was er een zeer lange man, als het ware vastgekneld in een nauwsluitende, lange, zwarte jas, het hoofd gekroond met een ouderwetschen, zeer hoogen hoed, te korte broekspijpen, en gewapend met een oud model regenscherm, dat heel zeker den Amerikaanschen Burgeroorlog nog gekend had.

Zij waren verzameld op eenige meters afstand van de spoorbaan, en omstreeks vijf minuten gaans van een overweg, onbewaakt natuurlijk, zooals in Amerika gebruikelijk is, en zij zaten op een vijftal houten kisten, blijkbaar van stevige makelij, die allen in zwarte verf beschilderd waren met het woord: „Country and Commercial Bank.”

Die drie mannen waren Raffles, de kerel met

de bleeke tronie, Charles Brand, de conducteur, en James Henderson, de zeer lange man in het zwarte pak en den dwazen hoed.

Tien minuten geleden hadden zij nog in den Express-trein gezeten, die toen pas Liberale verlaten had, waarvan zij de huizen duidelijk konden zien liggen, in den vallenden avond.

Toen waren ook die kisten nog in den trein geweest.

In elk van die kisten bevonden zich staven goud, ter waarde van tachtig duizend dollar, hetgeen zeggen wil dat zij daar zaten op een waarde aan goud van vier honderd duizend dollar.

Raffles had er zich van weten meester te maken op een wijze, die even stoutmoedig als schrander mocht worden genoemd, zonder dat er een druppel bloed vergoten was en als het ware onder het oog van een twintigtal gevaarlijke treinbandieten, die het op diezelfde goudzending voorzien hadden.

Zij hadden daar een paar minuten stil gezeten, den trein naziende, die met steeds grooter snelheid langs het blinkende spoor voortijlde, en die aanstonds in de grauwe schemering van den komenden avond zou verdwijnen, toen Raffles peinzend begon:

„Ik meende dat wij het moeilijkste gedeelte

van onze kleine grap thans achter den rug hadden, maar ik moet vreezen, dat ik mij daarin vergist heb, vrienden!"

"Maar wij hebben toch de kisten met het moois erin, Mylord?" riep Henderson uit.

"Dat is zoo, brave James, maar misschien hebben wij er even veel aan op dit oogenblik, als de schipbreukeling had aan een hand vol kostelijke diamanten, toen hij op een onbewoond eiland aanspoelde, en van dorst en honger omkwam!"

"Maar laten wij er dan mee heengaan!" riep Brand uit, die niet zonder ongerustheid om zich heen had gezien.

"Je raakt daar juist de cardinale kwestie aan, mijn waarde!" hernam Raffles schouderophalend. "In het heengaan schuilt juist de moeilijkheid. Heb je al eens gepoogd om zulk een kist op te tillen?"

Brand stapte van zijn zitplaats af, en lichtte niet zonder inspanning een van de kisten van den grond, die vijftig kilo wogen.

Toch zeide hij, na de kist op zijn schouder te hebben getild:

"Ik zie wel kans, om dat ding een heel eind voort te dragen!"

"Uitmundend! En wat doen wij dan met de kisten die achterblijven? Wilde je soms terugkomen en ze halen?"

Brand trok een benauwd gezicht, zette de kist weer neer, en zeide, zich achter het oor krabbend:

"Het is zoo, wij kunnen hier geen twee kisten achterlaten, op gevaar af, dat men ze vindt, al is de streek hier zeer verlaten."

"Mylord, ik geloof dat ik er wel drie zou kunnen dragen, als ze stevig aan elkaar worden gebonden!" zeide Henderson, en hij lichtte een van de kisten van den grond alsof het een veertje was.

"Ik twijfel er geen oogenblik aan, James, maar ik geloof dat jij toch in de stad Liberale een vreemde vertooning zou maken met je zwarte Kwakers-costuum en drie kisten op je schouders, waarop met koeien van letters geschilderd staat dat ze aan een Bank toebehooren!"

"Maar Edward, hadden wij dit alles niet wat eerder moeten bedenken?" zeide Brand zuchtend. "Waartoe hebben wij al dat gevaar geloopt, indien wij het goud toch wellicht in den steek zullen moeten laten!"

"Daarvan is in het geheel geen sprake, Brand!" zeide Raffles op vasten toon. "Wij hebben al dat gevaar niet geloopt om nu te bukken voor de omstandigheden! Dat goud moet in ieder geval worden weggevoerd van hier."

"Maar hoe?"

"Per auto, mijn waarde!"

"Maar wij hebben er geen!"

"Dan is het zaak te zorgen dat wij er een krijgen!" hernam Raffles kalm.

"In een streek, zoo verlaten als de Sahara op een Zondag?"

"Er zullen toch nog wel eens auto's voorbij komen?"

"En zou je die willen aanhouden?"

"Waarom niet? Ik moet zulk een voertuig hebben en ik kan dus onmogelijk al te kieskeurig zijn in mijn middelen."

"Maar er is haast bij, Edward!"

"Je hebt gelijk, groote haast! Want ik wil je wel zeggen, Brand, dat ik niet geloof dat de bandieten het hierbij zullen laten!"

"Maar wat kunnen zij ons doen? Zij zitten in een trein, die hen met een snelheid van zestig mijlen in het uur westwaarts voert, met de zekerheid, dat hij pas over vele uren op het volgende station zal stoppen!"

"Mijn waarde Brand, er bestaat nog zoo iets als een noodrem!" merkte Raffles schouderophalend op.

"Je gelooft toch niet dat ze die in werking zouden durven brengen?" vroeg Brand verschrikt.

"Waarom zouden zij niet? Zij zijn met twintig man, om van onze schoone Bianca Kirilef niet te spreken, het Meisje met de Blauwe Oogen, dat zich bij hen bevindt, en dat gezworen heeft, zich op mij te zullen wreken, en zij behoeven geen vrees te koesteren, dat de passagiers hen zouden tegenhouden, als zij van den trein springen en in de duisternis langs de spoorbaan verdwijnen."

"En dat zouden ze wagen om vier honderd duizend dollar?"

"Daar mag je niet te min over denken! Het is een zeer hoog bedrag, zelfs in deze tijden van gedeprecieerde geldwaarde! En er zit voor hen nog meer aan vast dan alleen een geldkwestie: ik heb hen durven dwarsboomen, ik heb den spoorwegkoning Olaf Kaldrup en zijn dochter, van wie zij zulk een hoog losgeld hadden willen eischen, aan hun handen ontruikt, en zij zullen niet rusten, voor zij zich op mij hebben kunnen wreken!"

"Dat is een mooi vooruitzicht!" riep Brand uit, en weer tuurde hij om zich heen als vreesde hij reeds de treinrovers in de steeds toenemende duisternis te zullen ontwaren.

"Het is mogelijk dat ik de zaken te donker inzie, Brand, maar het is in ieder geval beter op alles voorbereid te zijn, en daarom moeten

wij niet hier blijven. Denk ook vooral om de telefoon, die natuurlijk reeds in werking is gebracht en die te Liberale de politie al wel zal hebben gewaarschuwd! Ik acht het niet zoo ondenkbaar, dat binnen een kwartier een of andere politie-auto komt opdagen, en ons signalement is zoo volkomen duidelijk, dat zelfs een kleine straatjongen ons wel zou herkennen!"

"Dan herhaal ik mijn vraag van zooveen, Edward, waarom zijn wij het avontuur begonnen, als wij vooruit konden weten, dat het niet goed zou afloopen!"

"Wij zijn het begonnen, Brand, omdat er een kans bestond, dat het wel goed zou eindigen!" antwoordde Raffles bedaard. "En die meening blijf ik ook nu toegedaan. Er is hier heinde en verre geen enkel huis te zien, en ik geloof ook niet..."

Hij viel zich zelf in de rede en tuurde aandachtig voor zich uit, in de richting van de kleine stad.

Toen zeide hij kortaf:

"Ik geloof dat daar een auto aankomt!"

"Ben je werkelijk van plan haar aan te houden, Edward?" vroeg Brand verschrikt.

"Dat ben ik, omdat ik geen andere keuze heb! Het is misschien geen zeer elegant gebaar, maar de bittere noodzaak dwingt mij er toe. Henderson, jij blijft hier en past op die kisten met goud."

"Mag ik weten waar gij heen gaat, Mylord?" vroeg de reus, die nu ook de naderende auto gezien had, waarvan de lichten zich in vele bochten over de vlakke schenen te kronkelen.

Het was duidelijk dat het voertuig den weg volgde, die op eenige minuten loopens verder over de spoorbaan ging.

Het was een van die goed-onderhouden betonwegen, welke de Vereenigde Staten als een dicht net bedekken, en die voor een groot deel het beloop der spoorweglijnen volgen.

En Raffles had haastig zijn revolver te voorschijn gehaald, ze even geïnspecteerd en toen weer in zijn zak laten glijden.

"Je bent toch niet van plan om geweld te gebruiken tegen onschuldige lieden, Edward?" vroeg Brand op een toon van schrik.

"Ik denk er geen oogenblik aan, Brand!" antwoordde Raffles geruststellend. "Maar men moet toch op alle gebeurlijkheden rekenen, het kon wel eens zijn, dat er géén onschuldige lieden in die auto zaten. En kom nu snel mede, want er is geen tijd te verliezen. Nog een bocht en zij zijn bij den overweg. Henderson, verberg je achter dit kreupelhout, let goed op, en wacht het sein af."

De twee mannen stapten vlug voort door het vrij hooge gras langs de spoorbaan, en staken den overweg vlug over.

In de verte hoorden zij reeds het geronk van den motor.

"Het is gelukkig een groote wagen!" zeide Raffles lakoniek.

"Maar wij hebben hem nog niet!" zeide Brand hoofdschuddend. "Om je de waarheid te zeggen, Edward, houd ik weinig van deze soort ondernemingen! Om een particulier zijn wagen af te nemen..."

"Een particulier die er zulke wagens op na houdt, is schatrijk, en kan zich gemakkelijk een nieuwe aanschaffen!" hernam Raffles koud.

"Ik geloof dat het een Rolls Royce of een Packard is. Overigens, de man kan het ding terug krijgen, als wij het eenmaal gebruikt hebben. Je hebt toch hoop ik je conducteurslantaarn nog bij je?"

"Ja, die zit in mijn zak!"

"Dat is een gelukkige omstandigheid. Geef maar eens hier!"

Brand stak de hand in zijn zak en haalde er een stevige lantaarn uit, voorzien van electrisch licht.

Raffles nam ze hem haastig af en schoof de roode glasschijf voor de lens.

Hij tilde de lantaarn boven zijn hoofd en zwaaide er even mede.

De auto was nu op nauwelijks zestig meters afstand van den overweg.

En de bestuurder geloofde zeker niet anders of er was gevaar, want hij temperde onmiddellijk de vaart van zijn wagen zoodat die slechts zeer langzaam voortreed, toen hij Raffles en Brand zou passeeren.

De twee mannen traden onmiddellijk te voorschijn uit de halve duisternis van een cactusboschje, en door een reflexbeweging remde de bestuurder zijn wagen geheel en al.

Hij was een nog jonge man, met een knap gezicht, uitstekend gekleed, en naast hem zat een mooi jong meisje, in een bontmantel gestoken en met een astrakan mutsje coquet op de lokken.

Wat de wagen betreft, het was inderdaad een zeer groote Packard, plaats biedend voor zeven of acht personen, en denkelijk nog nieuw, want de lak glom nog als een spiegel.

Raffles trad hoffelijk op den bestuurder toe, nam het zonderlinge dophoedje af, dat zich met moeite in evenwicht hield op zijn hoofd, en dat hij had afgenomen van den treinroover, wiens plaats hij had ingenomen, en zeide bedaard, terwijl hij de hand naar het stuurwiel uitstrekte:

„Gij kunt niet verder gaan, mijnheer.”
„Maar waarom eigenlijk niet? Hebt gij dat onveilige sein gegeven?”

„Dat deed ik inderdaad, mijnheer!”

„Waarom dan? Is er dan gevaar?”

„Dat hangt er van af, mijnheer!”

„Maar ik zie volstrekt niets wat op een wegversperring lijkt?”

„Dan ziet gij niet goed, mijnheer, want zij is er wel degelijk, en vraagt u op dit oogenblik beleeft uw wagen af te staan!”

De eerste beweging van den jongen man was naar zijn zak, en de eene hand van Raffles greep zijn pols vast, de tweede beweging van den jongeman was naar het knopje van den electrischen starter, en de andere hand van Raffles was reeds om zijn vingers geklemd.

Toch glimlachte hij op de vriendelijkste wijze, terwijl hij voortging:

„Het is mij ernst, mijnheer! Mejuffrouw, het spijt mij waarlijk meer dan ik u kan zeggen, maar ik heb uw wagen zeer dringend nodig.”

„Maar dat is roof!” riep de jongeman woedend uit, terwijl hij vruchteloos poogde zijn handen los te maken.

„Gij noemt het daar met een zeer leelijken naam, mijnheer! Ik wilde het liever een onvrijwillige leening noemen. Gij hebt een dame in uw gezelschap en tegenover vrouwen heb ik mij nimmer onhoeffelijk getoond, tenzij het volstrekt onvermijdelijk was! Geef mij dus slechts uw naam op en uw adres, en ik beloof u op mijn eerewoord, dat gij uw wagen zult terug hebben in ongeschonden staat, zoodra wij hem hebben gebruikt, ik vermoed haast dat gij hem morgen of uiterlijk overmorgen wel zult kunnen krijgen.”

„Maar ik heb dien wagen pas van mijn vader gekregen!” riep de jongeman uit, bijna huilend van woede en drift.

„Dan moet uw vader een buitengewoon rijk man zijn, en zelfs in geval ik dien wagen hield zou hij u wel een andere geven.”

„Maar wat wilt gij met den wagen doen?” riep nu het meisje, dat met een heel verschromt gezichtje tot nu toe zwijgend had toegeluisterd.

„Wij willen u wel brengen waar gij zijn moet, u en uw vriend, is het niet zoo, Jack?”

„Dat spreekt immers van zelf!” riep de jongeman uit, die gretig deze gelegenheid aangreep om, als het kon, kool en geit te sparen. „Waar moet gij wezen? Stap maar in en ik zal er u brengen.”

„Maar Raffles schudde glimlachend het hoofd en zeide:

„Het is bij uitstek vriendelijk van u, mijnheer, maar wij kunnen helaas van het aanbod geen

gebruik maken. Wij moeten namelijk met uw auto nog een derden persoon vervoeren, die hier dicht bij is, en voorts een tamelijk zware vracht.”

„Kon dat niet per trein?” opperde het meisje weder, dat niet van zekere mate van gevatheid ontbloot bleek te zijn.

Raffles wendde haar even het gelaat toe, en zeide thans met een tikje ongeduld in zijn stem:

„Mejuffrouw, geloof toch, dat ik nooit de onkieschheid zou hebben begaan, u op zulk een heerlijken avondtocht staande te houden, indien ik ook maar de geringste kans had gehad, mijn.... zware bagage met een trein te vervoeren.”

„Maar waar is ze dan?” vroeg het meisje.

„Aan den anderen kant van den overweg, mejuffrouw!” antwoordde Raffles, zonder evenwel het hoofd om te wenden, of ook maar een oogenblik de polsen van den jongeman los te laten, want hij had een verdacht lichtje gezien in de oogen van het meisje, en ook, hoe zij den knaap naast haar met den voet aanstootte, toen zij de vraag stelde.

„En als ik weiger?” vroeg de jongeman na eenige oogenblikken.

„Maar dat verdriet zult gij ons immers niet aandoen!” riep Raffles op verontwaardigden toon. „Zoudt gij werkelijk aan.... uw verloofde, want ik hoop in uw bekoorlijke metgezellin, de aanstaande deelgenoot van uw vreugde en smart te mogen begroeten, het schouwspel willen verschaffen, met ruw geweld van uw wagen te worden gescheiden? Dat kan ik niet aannemen, ondanks uw prille jeugd die u zeker nog nooit met den ernst des levens heeft doen kennis maken?”

„Maar ik zal gaan schreeuwen!” riep het jonge meisje, dat energie voor twee scheen te bezitten.

„Geloof gij niet, mejuffrouw, dat gij dan uw keeltje vruchteloos zoudt afmatten? Gij denkt toch zeker niet dat men u in de stad zou hooren, die op een uur gaans van hier ligt! Huizen zijn er hier niet, evenmin als hofsteden, kortom gij zoudt u nutteloos vermoeien! Mijnheer, wij hebben tot ons leedwezen weinig tijd, ik zal u moeten verzoeken uit te stappen. Het grieft mij, u te moeten noodzaken den terugweg te voet af te leggen, en een zoo onverhoedsch einde te maken aan een tocht die blijkbaar zoo vol zoete beloften was, maar mijn eigen belang en mijn veiligheid noodzaken mij er toe!”

„Mijnheer, wij hooren wel aan uw stem en aan uw woorden, dat gij geen gewone struikroover zijt!” begon het meisje, dat het nu weer eens over een andere boeg gooide en het met

vleien probeerde. „Zeg ons wat gij hebben wilt en...”

„Ik wil den wagen hebben, Miss, anders niets!” antwoordde Raffles rustig. „Nogmaals, ik wil hem leenen! Geef mij uw naam en gij zult hem overmorgen in uw garage hebben!”

„Maar wie waarborgt mij dat?” riep de jongeman driftig uit.

„Dat waarborgt u mijn naam, mijnheer!” antwoordde Raffles koel. „Ik ben John Raffles!”

De naam scheen als een keisteen midden in een rimpelloozen vijver te vallen. De jongelieden keken Raffles een oogenblik verstomd aan, toen elkander en toen zeide „Jack”:

„Laten wij het maar opgeven, Daisy! Mijnheer had dat wel dadelijk kunnen zeggen. Nu weet ik ook volkomen dat er niets aan te doen is! Gij kunt uw handen wel wegnemen, mijnheer, wij geven ons gewonnen!”

„Misschien wil deze dame wel eerst even uitstappen?” zeide Raffles vriendelijk, die het zekere voor het onzekere koos.

Zwijgend opende het jongemeisje het portier aan de binnenzijde en stapte uit.

Toen pas liet Raffles zijn handen los en op zijn beurt kwam de jongeman uit den prachtigen wagen.

„Uw naam, mijnheer?” vroeg Raffles voor de derde maal.

„Ik ben Jack Gould! En ik ben nu wel bijna zeker.... dat ik mijn wagen inderdaad terug zal krijgen!” zeide hij, zijn jongensgezicht vol vertrouwen naar dat van Raffles opgeheven.

„Gij zult hem terug hebben, mijnheer, want ik heb het u beloofd, maar een Gould kon evengoed zulke bagatellen ten geschenke geven!” zeide Raffles schouderophalend.

TWEEDE HOOFDSTUK.

DE OVERVAL.

Raffles zat al achter het stuurwiel.

En Brand opende het andere portier en nam naast hem plaats.

„Waarheen moet ik den wagen opzenden?” vroeg Raffles, met de hand op den starter.

„Ik ben nog een week lang in Liberale, bij mijn oom! Gij hebt misschien wel eens van hem gehoord, Herbert Gould?”

Raffles glimlachte flauwtjes.

„Wie zou niet gehoord hebben van den multi-millionair Herbert Gould, die per jaar een vermogen van twee en twintig millioen dollars in zijn brandkast zag vloeien.

„Ik geloof, dat het pakket wel zal terecht komen, mijnheer Gould, al zou ik er slechts uw naam op vermelden!” zeide hij. „Wij hebben dan niets meer te doen dan u voorloopig onzen dank te betuigen en afscheid van u te nemen. De avond is gelukkig zeer warm en schoon voor den tijd van het jaar en al zult gij nog een uur moeten loopen, de tijd zal u kort vallen en als op vleugelen henen vlieden!”

„Er zal wel weinig anders op over schieten!” zeide Jack Gould zuchtend, met nog een laatsten droevigen blik op zijn pas verworven bezit.

„Maar wat is dit?” zeide Raffles bestraffend. „Is dat de wijze, waarop gij oordeelt over een wandeling aan de zijde van zulk een bij uitstek

lieftallig meisje? Foei, mijnheer, hoezeer zijn de tijden veranderd, en wat is het droevig, dat de gelieven van tegenwoordig een auto schijnen noodig te hebben, om elkander lieve dingen te zeggen. Maar thans houd ik u niet langer op, de tijd dringt! Misschien zien wij elkander nog wel eens weder, mijnheer Jack Gould, en dan onder andere omstandigheden.”

Het was goed dat de jongeman wegens de steeds dichtter wordende duisternis de uitdrukking niet goed meer kon zien, die bij die woorden over het gelaat van Raffles vloog, anders zou hij de toekomst niet zoo vroolijk tegemoet zijn gegaan.....

De beide jongelui hadden elkander in den arm gegrepen. Het meisje had al dien tijd achter den wagen gestaan, zonder iets te zeggen.

Raffles wachtte tot zij een heel eind terug waren gegaan en er niets meer van hen te zien viel, en bracht toen pas den wagen in gang, reed den overweg over, zette den motor weer af, en liet het gefluit van den merel hooren.

Het werd onmiddellijk beantwoord.

Raffles draaide het spot-light aan, om te laten zien waar de wagen stond, en zeide toen tot Brand:

„Ik zal hier blijven, ga naar Henderson, en breng beiden de kisten hier. In twee gangen kan het gemakkelijk gedaan worden.”

Brand sprong weer uit den wagen, en liep langs de spoorbaan naar de plek, waar het witte hout van de goud-kisten nog juist even te zien was.

Henderson nam er twee op zijn sterke schouders, Brand belastte er zich met één, en zoo vlug zij konden, liepen zij met de kostbare vracht naar de wachtende auto, en plaatsten ze in den wagen.

Raffles had intusschen reeds in de gereedschapskist gezocht, en daar een blik zwarte verf gevonden, met behulp waarvan hij vlug de verraderlijke woorden op de wanden van de kisten begon te overstrijken.

Henderson liep nogmaals terug, nu alleen om de twee laatste kisten te halen. Zij ondergingen dezelfde bewerking, werden in de auto geplaatst, en bedekt met een lap ondoordringbaar linnen, die zeker dienst had moeten doen om er de nieuwe motorkap mede te beschermen, in geval de nieuwe wagen in den regen moest stilstaan.

Dit alles had ruim twintig minuten tijd in beslag genomen, en Raffles spoorde tot haast aan.

Maar Brand had achter in de auto een zeer groot valies ontdekt, dat bij opening een aantal heerenkleederen bleek te bevatten, een overjas, twee pakken, en nog ander goed, en de mannen maakten van die gelegenheid onmiddellijk gebruik zich weder te verkleeden.

Voor al Henderson en Brand zouden aanstonds in het oog zijn gevallen.

Slechts met de grootste moeite kon de reus zich in een gabardine regenjas persen, maar met Brand ging het beter, de jonge Jack Gould bleek bijna dezelfde gestalte te hebben.

De afgelegde kleederen werden onder struikgewas goed verborgen, en nu was alles tot het vertrek gereed.

Allen waren ingestapt, en Raffles haalde den knop van den starter over.

De wagen reed een paar meter verder, en bleef toen plotseling weer stil staan.

Verbaasd wilde Raffles haar nogmaals op gang brengen, maar de motor weigerde.

Brand sprong uit den wagen, om den motor met behulp van den slinger op gang te brengen, meenende, dat de elektrische starter defect was geraakt.

Maar hij draaide vruchteloos den slinger om en om, de motor wilde niet aanslaan.

Intusschen was ook Henderson al weer ingestapt en om den wagen heengeloopen, toen hij plotseling een kreet slaakte van woede en schrik.

„Wat is er, James?” vroeg Raffles.

„Er is alleen maar, Mylord, dat er geen druppel benzine meer is. De tank is heelemaal leeg, en

ik geloof dat hij lek is, de grond drijft tenminste.”

„Ik heb al voortdurend benzine geroken, maar dat komt bij splinternieuwe wagens wel meer voor,” zeide Raffles, die geen oogenblik zijn kalmte verloor. „Nu, die mijnheer Jack Gould krijgt een handig vrouwtje! Want dat heeft die kleine feeks gedaan toen zij achter den wagen stond. Zij heeft waarschijnlijk met een sterk zakschaartje uit haar étui een gat in de tank gestoken! Nu, klagen helpt niet. Het was natuurlijk haar doel ons de politie op het dak te sturen, voor wij ver weg konden zijn, maar wij zullen ons best doen, de zaak te herstellen! Begin maar eens met naar een versch benzineblik te zoeken, Henderson, anders geeft herstellen toch niets!”

Brommend trok de reus achter elkaar een soort lade open, bestemd om er allerlei zaken in te kunnen bewaren van platte koffers af, tot poetskatoen toe.

En het duurde niet lang, of hij had een paar blikken benzine gevonden.

„Dan aan het werk!” beval Raffles kortaf. „Hier te blijven staan zou onze ondergang kunnen beteekenen!”

Hij was haastig van den wagen gekomen, en zocht in de gereedschapskist naar een soldeerbout.

Hij had er spoedig een gevonden, die electrisch verwarmd kon worden, met behulp van de electrische dynamo die zich in den uitstekend uitgerusten wagen bevond.

Dat was een gelukkige omstandigheid, want het verwarmen met spiritus zou zeer lang hebben geduurd.

Intusschen had Brand met behulp van het spot-light het betreffende kleine lek opgezocht, onder aan de benzine-tank en Henderson had naar plaatblik gezocht, en knipte reeds met de blikschaar een reepje af, bestemd om op het lek vast te soldeeren.

Eenmaal passeerde er een auto, die in de richting van Liberale reed, en waarvan de bestuurder hulpvaardig vroeg, of hij soms van dienst kon zijn.

Maar Raffles bedankte hoffelijk en de man reed weer door, zonder er het minste besef van te hebben wie die lieden waren die daar aan den kant van den weg een dure auto repareerden, of wat zij met die auto vervoerden.

Er kwam ook nog een Fordje langs, bestuurd door een boertje, die het zeker niet erg druk had, en eenige minuten nieuwsgierig bleef toezien, totdat Henderson aanvechtingen kreeg hem met Ford en al in den greppel naast den weg te wer-

pen, maar voor het overige bevond zich niemand of niets op den weg.

Eindelijk was alles gereed om het stukje blik op het lek te kunnen vastmaken.

Maar op het oogenblik dat Henderson het zorgvuldig schoongeschuurde blik van de tank met soldeer-vet bestreek, lichtte Brand plotseling het hoofd op, en vroeg op fluisterenden toon:

„Wat was dat?”

„Wat dan? Ik heb niets gehoord!” antwoordde Raffles.

„Ik meende duidelijk de takken te hooren kraken daar aan den kant van de spoorbaan.”

„Een zwerver misschien...”

Raffles had het woord nauwelijks gezegd, of uit de duisternis kwamen plotseling een groot aantal mannen te voorschijn, die zich eensklaps verwoed op de drie mannen wierpen.

Het waren er zeker wel bijna twintig, en het was alsof zij van alle kanten tegelijk kwamen opdagen.

En nog vóór de eerste slagen vielen, klonk een vrouwenstem, die Raffles onmiddellijk herkende:

„Zorg, dat je hem levend in handen krijgt, en zijn vriend ook! Die lange kerel komt er minder op aan.”

„Wel, wel, daar is onze schoone Bianca Kirilef weer!” riep Raffles uit, terwijl hij met een goedgerichten vuistslag zijn aanvaller, die een ploertendooder in de hand scheen te hebben, tegen den grond beukte.

Brand verweerde zich met een Engelschen sleutel, want hij durfde in de duisternis die nu bijna volkomen was, zijn revolver niet gebruiken, uit vrees, Raffles wellicht te raken en hij slaagde er ook in, een paar van de aanranders, die hen zoo onverhoeds overvallen hadden, met een paar geweldige slagen op het hoofd buiten gevecht te stellen.

Maar het bleek al spoedig dat de strijd ditmaal al te ongelijk was.

Het was duidelijk dat de treinbandieten, zooals Raffles wel gevreesd had, den trein door aan de noodrem te trekken, niet ver van Liberale tot stilstaan hadden weten te brengen en in de duisternis hadden weten te vluchten.

Natuurlijk waren zij langs de spoorbaan teruggekeerd, wetende dat de kisten met goud uit den trein waren geworpen, en het kon bijna niet anders, of zij moesten ten slotte de auto hebben gezien.

Hoe dit ook zij, zij waren er, en zij waren gekomen op een allerongelukigst tijdstip: slechts vijf minuten te vroeg!

Het lek in den benzinetank behoefde nog

slechts gedicht te worden, het reservoir moest nog alleen maar gevuld worden met benzine, en de drie mannen hadden met de auto en het goud kunnen weggrijden.

Raffles had met een echten veldheersblik reeds aanstonds gezien, dat tegenstand bieden onder deze omstandigheden niet alleen nutteloos was, maar ook uiterst gevaarlijk.

Hoe goed geoefend, hoe krachtig de drie mannen ook waren, zelfs al zou Henderson er geheel alleen een zestal van kunnen neerslaan, de overigen zouden toch nog wel voldoende zijn, om den strijd in hun voordeel te beslissen.

Wel had Bianca, de vrouw die hem zoo bitter haatte en wier plannen hij reeds gedwarsboomd had van het eerste oogenblik af, dat zij door den Moloch, den geheimzinnigen aanvoerder van de bende van het Kwade Oog, was uitgezonden om hem te bestrijden, zooeven geschreeuwd dat zijn leven gespaard moest blijven, met een bevelende stem, die duidelijk bewees, dat de anderen haar onderdanig waren, haar blindelings gehoorzaamden, maar wie kon waarborgen, dat een van die kerels hem, door wraakzucht vervoerd, in de duisternis geen messteek zou toebrengen?

Flug en bevelend riep hij iets in een vreemde taal, alleen verstaanbaar voor Brand en Henderson, en nadat hij nog een van zijn tegenstanders met een vuistslag, die als een moker aankwam, een van de lieden die hem besprongen hadden ter aarde had geveld, riep hij met luide stem:

„Houdt op, wij geven ons over!”

Hij kon die woorden nog maar juist uitbrengen, want vier, vijf bandieten waren hem in de duisternis op het lijf gevallen, en hingen met al hun zwaarte aan zijn hals en zijn armen.

Maar naar het scheen, wilde Henderson den strijd niet zoo spoedig opgeven, en het bekwam den armen kerel slecht.

Want terwijl hij omringd was door een achttal boeven, tegen wie hij zich alleen maar met zijn vuisten kon verdedigen, daar hij geen wapen in zijn bezit had, stortte hij plotseling neer, als een eik, die door den bliksem geveld wordt, en bleef roerloos liggen terzijde van den weg, zeker getroffen door het mes van een zijner aanvallers.

„Wie deed dat?” riep een van de bandieten met een zware vloek. „Hebben jullie dan niet gehoord wat Bianca gezegd heeft? Wij hadden hen levend in handen moeten krijgen.”

„Dan heb je niet goed geluisterd!” riep een ander, terwijl hij met den voet verachtelijk tegen het groote, roerloze lichaam schopte.

„Voor dezen komt het er niet op aan, heeft zij

gezegd. Als hij genoeg heeft gekregen, des te erger voor hem!"

En zij begaven zich haastig naar de auto, die reeds onderhanden werd genomen door een tweetal blijkbaar vakkundige bandieten, die bezig waren, het lek dicht te soldeeren.

Een ander kwam aandragen met een blik benzine, het reservoir werd weder gevuld, en de groote wagen was gereed om weg te rijden.

Intusschen waren Raffles en Brand reeds stevig gebonden met behulp van de riemen, welke de schurken hadden losgespt van de zware valiezen, die zij in de auto hadden gevonden.

En dat niet alleen, men stopte hun ook doeken in den mond, om hun het schreeuwen te beletten.

Zij werden in de auto geplaatst, en vijf mannen en de vrouw namen bij hen plaats.

Bianca had een cigaret opgestoken. In den trein die het goud had vervoerd waarop de roovers het hadden gemunt, en dat nu toch weder in hun bezit was gekomen, had de handlangster, de vertrouweling van den Moloch de vermomming van een krantenjongen gedragen. Het bleek echter dat zij den tijd had gevonden, het opzichtige knoopenbuisje weder te ruilen tegen haar vrouwenkleeren.

Zij wendde langzaam het bleeke gezicht naar Raffles om, blies hem een rookwolk in het gelaat en vroeg op sarrenden toon:

"Wel, mijn beste vriend Raffles, hoe bevalt je dit? Had je dit wel gedacht? Is het niet zeer onverwachts gekomen?"

Raffles kon niet antwoorden, maar hij zag de vrouw met zulk een koele minachting aan, dat zij hem, half razend van woede, het brandende einde van haar sigaret op de wang drukte, en als een furie krijschte, terwijl het mooie gezicht tot onherkenbaar wordens toe vertrok:

"Wij zullen nu eens zien, of je mij nog lang op die manier zult aankijken. Ik wil er bij zijn, als ik je zie krimpen op de pijnbank! Want ik wil je nu wel zeggen waar je wordt heengebracht, mijnheer de dappere held zonder vrees of blaam! Je gaat regelrecht naar New-York, je zult terechtstaan voor ons gericht, en we zullen je wel laten babbelen, wees daar maar zeker van! Vooruit, Jim, rijd op, ik heb haast, om hem in de martelkamer te zien!"

Ondanks de hevige pijn van de brandwonden, die het laffe schepsel hem had toegebracht, vertrok Raffles geen spier en bleef haar aanzien met denzelfden hooghartigen, verachtelijken blik, en zij was het, die ten slotte het gelaat afwendde, als onder een zweeps slag.

De man, die met den naam Jim was aange-

sproken wilde de auto reeds in beweging brengen, toen hij zich bedacht en vroeg:

"En de anderen? Waar blijven zij?"

Bianca haalde onverschillig de schouders op en antwoordde:

"Laten zij naar New-York terugkeeren, zooals zij kunnen, voor zoover zij zich tenminste kunnen bewegen! Ik geloof dat er een paar leelijk zijn toegetakend."

"Dat is allemaal goed en wel, Bianca, maar wat gebeurt er met het goud? Weet je wel dat jullie daarvan 400.000 dollar in den wagen hebben?"

"Dat weet ik heel goed, Lopez Rodrigo, en het is een heel plezierige gewaarwording!" antwoordde de vrouw spottend. "Bekommer je maar niet om dat goud, ik verzeker je dat je eerlijk je deel krijgt!"

Deze woorden waren gericht tot een goed gekleed man, met een donker uiterlijk, die naast den wagen had gestaan, en toen Raffles hem even aankeek, herkende hij den Spanjaard, die in den trein had gereisd, waarmede het goud was vervoerd, en die Brand op het spoor had gebracht van de overige bandieten.

Lopez Rodrigo keek Bianca met zijn zwarte oogen een oogenblik strak aan en hernam toen langzaam:

"Daarop reken ik ook, Bianca! Het is een heel moeilijke karwei geweest en ik eisch mijn deel op!"

"De Moloch is rechtvaardig en zal je geven wat je toekomt," hernam het meisje met de Blauwe Oogen kortaf.

"Dat is juist hetgeen waar ik niet zoo heel zeker van ben!" hernam de Spanjaard, zonder zijn oogen van haar gelaat af te wenden. "Ik heb wel eens hooren zeggen, dat het leeuwen-aandeel van den buit meestal in zijn zakken verdwijnt, ook al had hij part noch deel aan de voorbereiding van den aanslag! En ik zal er je aan moeten herinneren, Bianca, dat de zaak van den goudtrein geheel en al van mij afkomstig is. Ik had het plan beraamd en uitgewerkt!"

"Maar ik had het plan gemaakt, tegelijkertijd Raffles te vangen!" hernam de vrouw koeltjes. "Ik geloof dat dat nog belangrijker is. En dan zou ik je den raad willen geven Lopez, goed op je woorden te passen! De Moloch heeft een langen arm, en weet degenen te straffen, die zich tegen hem durven te verzetten! Het mag dan waar zijn, dat hij niets afwist van deze onderneming, het is niettemin mijn plicht, hem het goud af te dragen. Maar iedereen zal een behoorlijk deel van den buit hebben, daarvoor zal ik wel zorgen! En nu voortgemaakt, want wij blijven hier al te

lang praten! Het is hier gevaarlijk, want de lui van wie Raffles den wagen gestolen heeft, zullen natuurlijk dadelijk de politie in Liberale ge-
waarschuwd hebben!"

Die opmerking scheen ook de anderen tot haast te prikkelen.

De auto kwam in beweging, met half ge-
doofde lichten.

En Bianca wendde zich nog eens om, en riep in de duisternis tot de achterblijvenden:

„Ik zou jullie aanraden, je zoo gauw mogelijk te verstrooien, en afzonderlijk naar New-York te gaan, voor zoover jullie daar thuis behooren. Tot ziens!"

En de auto verdween.

Lopez Rodrigo bleef het voertuig een oogen-
blik met een sombere uitdrukking op zijn gelaat nakijken, en mompelde toen, half voor zich heen, half tot de drie of vier kerels gericht die hem omringden:

„Zij vergist zich deerlijk, als zij denkt dat ik met mij laat spelen! Ik ken de wijze van ver-
deeling van den Moloch! En ik zal wel zorgen, dat ik er geen schade bij lijd. En laten we nu maken dat we weggomen, zij had gelijk, het begint hier gevaarlijk te worden! Wij zullen ons spoedig verspreiden, en een goed heenkomen zoeken. En wat de makkers betreft, die daar nog op den grond liggen, het is jammer, maar wij kunnen hen niet helpen! Het hemd is nader dan

de rok! Ik maak dat ik naar New-York kom, ik zou jullie hetzelfde aanraden. Over vier dagen is er een groote bijeenkomst, op de bekende plek, en dan zal ik wel eens een woordje zeggen, als de 400.000 dollars niet naar recht en billijkheid verdeeld zijn."

Er volgde een instemmend gebrom, dat van niet al te veel eerbied en ontzag voor den Moloch getuigde, en toen verdwenen de bandieten, zes of zeven in aantal, haastig in verschillende rich-
tingen in de duisternis, gereed om zich bij de nadering van de eerste de beste verdachte auto in het kreupelhout naast den weg te verbergen.

En nu werd het weder stil op deze eenzame plek.

Vier of vijf lichamen lagen nog altijd onbe-
weeglijk uitgestrekt op den grond.

En nu kwam het grootste van die lichamen langzaam overeind.

Het was Henderson, die zich oprichtte, eens om zich heenzag, en toen voor zich heenbromde:

„Dat ziet er ditmaal heel leelijk uit, en ik weet niet of het niet beter was geweest, dat wij waren blijven doorvechten, maar ik geloof dat ik mij mooi dood heb gehouden! In ieder geval weet ik nu waar zij heen zijn met hun Packard; zij willen Mylord naar New-York brengen! Maar zij zijn er nog lang niet, en zij zullen er ook niet zoo gemakkelijk komen, of mijn naam is niet James Henderson!"

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

DERDE HOOFDSTUK.

DE ACHTERVOLGING.

De grootste en beste eigenschappen van Henderson lagen wel is waar in zijn ongeloof-
lijke kracht, die hem tot een geduchte tegen-
stander maakte, maar in omstandigheden als deze, wanneer het leven van zijn geliefden meester op het spel stond, werkten zijn hersens

toch met een snelheid en een helderheid, waar-
toe zij in normale gevallen niet in staat waren.

Was Raffles het brein, Henderson was de uitvoerende hand, en ditmaal was hij wel genood-
zaakt tegelijkertijd hand en brein te zijn.

Hij begreep aanstonds, dat het van groot be-

lang was te trachten, de groote Packard in te halen nog voor hij New-York zou hebben bereikt, want waren de schelmen eenmaal daar, dan zouden zij zich maar al te spoedig kunnen onderdompelen in het onmetelijke stadsgewoel, en voor een man als Henderson onvindbaar worden.

Op de wegen naar New-York echter was de toestand voor de bandieten heel wat ongunstiger.

Dat bedacht de reus, terwijl hij daar tegen den wegberm gezeten was en nadacht over hetgeen hem nu te doen stond, tot zijn hoofd er pijn van deed.

Om te beginnen zou de groote Packard, een prachtige, nog splinternieuwe wagen onmogelijk lang onopgemerkt kunnen blijven, daar natuurlijk Jack Gould aanstonds den roof van zijn wagen zou hebben aangegeven, en niet zou afwachten, of zijn wagen hem inderdaad twee dagen later zou worden terugbezorgd.

En al zou hij dit zelf niet van plan zijn, zijn verloofde, die kleine kat, die zoo sluw was geweest, het gat in het benzinereservoir te steken, zou hem zeker wel aansporen, op staanden voet de politie te waarschuwen.

Een oogenblik balde de reus in woeste wanhoop de verschrikkelijke vuisten, als hij bedacht, dat Raffles thans in het vreeselijkste gevaar verkeerde door toedoen van dat meisje met haar mooi gezichtje en haar sluwe maniertjes.

En weer trachtte hij zich thans voor te stellen, wat de bandieten zouden doen om het gevaar te vermijden al te spoedig in handen van de politie te vallen. Dat zij den grooten weg zouden volgen leek wel buitengesloten te zijn. Natuurlijk was allerwege de telegraaf in werking gesteld.

En nu was het niet zoo gemakkelijk, met een zeer grooten wagen als de gestolen Packard, de smalle binnenwegen te volgen.

Overall zou de wagen in het oog vallen, en Henderson bedacht, dat het eerste doel van de schurken moest zijn, zich van dat lastige voertuig te ontdoen.

En vervolgens?

Een trein zouden zij heel stellig niet nemen. Want er was natuurlijk geen sprake van, Raffles en Brand over een afstand van twee en een halve dag sporens te vervoeren in den toestand waarin zij thans verkeerden, geboeid en gekneveld.

Dus zou het meisje met de Blauwe Oogen er in de allereerste plaats op bedacht zijn de verraderlijke Packard zoo spoedig mogelijk te veruilen tegen een minder in het oog loopende auto, een Buick, een Chrevrolet, desnoods een Ford! Het zou zeker een gesloten wagen zijn,

want anders was het niet mogelijk overdag met twee geboeide mannen te reizen.

Daar zij haast hadden om van de Packard af te komen, zouden de bandieten de auto in de eerste plaats van de hand trachten te doen, en zij konden dus slechts gedurende weinig uren profiteeren van haar zeer groote snelheid.

Tot dusver was Henderson vrijwel tevreden over zijn stelsel van logische gevolgtrekkingen.

Maar toen hij de handen in den zak stak, daalde zijn stemming weder tot onder het nulpunt.

Hij had nog hoogstens een dollar of vijftien in zijn zak, en daarmee kwam men niet ver, als men dwars door Amerika een troep booswichten moest achtervolgen.

Maar plotseling viel hem iets in.

Hij stond haastig op, trad op een van de bewusteloozen toe, en onderzocht goed en grondig zijn zakken.

Hij haalde er een paar brieven uit, een pijp, een tabakszak van gummi, een vlijmscherp knipmes, geopend en wel, en tenslotte een tamelijk smerige portefeuille met twintig dollar aan papiergeld.

„En dat noemen zij nu hun werkkapitaal!” zei Henderson minachtend. „Twintig dollar, om er 400.000 te krijgen! Nu, een half ei is beter dan een leeg dop!”

Hij stak het geld bij zich, schoof den man met zijn voet terzijde, en onderzocht achtereenvolgens de zakken van de anderen, waarvan er twee juist een weinig tot zichzelf begonnen te komen.

Deze bemerkten ook zeer goed wat er met hen geschiedde, maar zij deden geen enkele poging om zich te verzetten, en dat was ook wel het verstandigste wat ze doen konden.

Zij waren als kleine poppen in de sterke handen van den reus, die hen om en om keerde, op hun hoofd zette, en in den letterlijken zin van het woord leegschudde.

Op deze wijze had hij een oogst van omstreeks negentig dollar bijeen!

Hij stak het geld vergenoegd bij zich en bromde:

„Het is beter dan niets! Als ik nu nog maar een snelle auto had, dan zou ik gelukkig zijn, want daarmee zou ik vlugger uit de voeten komen dan op mijn beenen.”

Alsof het lot hem wilde verhooren, verschenen er van den kant van Liberale eensklaps twee felle autolichten.

Nu was Henderson in een goede leerschool geweest en toch zou hij een geheel andere methode toepassen dan Raffles gedaan had, toen hij zich op zulk een hoffelijke, en toch onweer-

staanbare wijze in het bezit stelde van de Packard.

Henderson had nu eenmaal een anderen aard, en zijn werkwijze moest dus ook wel een andere zijn.

De auto naderde zeer snel, het was dus zeker een zeer bruikbare wagen. Hij moest en hij zou hem hebben, en daarom paste hij een weliswaar tamelijk gevaarlijk, maar dan ook afdoend middel toe, hij legde zich languit op den weg!

De volgende seconde zoude beslissend zijn, want de auto naderde in ijlende vaart, en reeds kon de reus het ronken van den motor hooren.

Hij was zoodanig gaan liggen dat zijn gelaat naar de zijde van den naderenden wagen was gekeerd, in zichzelf brommend:

„Als die vent over me heenrijdt, wil ik er tenminste van op de hoogte zijn!”

Natuurlijk ging het hem ook een oogenblik door het hoofd dat die naderende auto zeer wel door een politiemans bestuurd kon worden en acht of tien collega's van zulk een lastpost zou kunnen vervoeren.

Maar dat belette hem toch niet, zijn plan ten uitvoer te brengen.

Was het inderdaad een politieauto, dan zou hij eenvoudig verzoeken te mogen mederijden, in ruil voor zijn kostbare inlichtingen!

Maar het was geen politieauto!

Het was een zeer snelle twee-zitter, laag bij den grond, een soort van renwagen, en die blijkbaar zeer hard liep.

Gelukkig had de bestuurder goede oogen, het licht van zijn lantaarn liet niets te wenschen over en hij kon zijn wagen op ongeveer twee meter afstand voor den bewegingloozen Henderson tot staan brengen.

Misschien zou hij wel getracht hebben, langs hem heen te rijden, want hij was een echte Amerikaan en scheen haast te hebben, maar gelukkig was de weg niet zeer breed, en de man die daar dronken, gekwetst of dood in zijn weg lag, daarentegen zeer lang.

Hij kwam vloekend van zijn wagen, en deed zich nu in het schijnsel van zijn lantaarn voor als een jongmensch, met een geblaseerd gezicht, zeer modieus, bijna fatterig gekleed, en die allesbehalve in zijn humeur was over dit plotseling oponthoud.

Dat werd er natuurlijk niet beter op, toen de gewaande doode of dronkaard met groote snelheid opsprong en op hem toekwam met de woorden, op een jovialen toon uitgesproken:

„Ik dank u wel, mijnheer! Ik ben heelemaal niet dood, gelukkig! Wilt u mij alstublieft uw wagen geven? Ik heb hem noodig!”

„Neen zeg, maak geen grapjes zàg!” riep de

jongeman verschrikt uit. „Je bent toch geen struikroover?”

„Helaas wel, op dit oogenblik tenminste, jongmensch!” antwoordde Henderson, terwijl hij droevig zijn groot hoofd schudde. „U heeft toch wel benzine genoeg meegenomen?”

„Ja, maar zàg, dat is toch overdreven zàg!” hernam het fatje, dat nu werkelijk zeer angstig werd. „Je ziet er heelemaal niet uit als een echte struikroover! Wil je geld hebben?”

„Aan geld heb ik niets, jongeheer, het is mij om je wagen te doen!” ging Henderson rustig voort. „Ik heb hem werkelijk dringend noodig.”

Hij herinnerde zich het optreden van Raffles en ging op bevelenden toon voort:

„Geef me je naam en adres maar op, en binnen een paar dagen staat de wagen weer in je garage! Vlug een beetje, want ik heb haast!”

„Maar zàg, dat is onmogelijk zàg!” riep de jongeman ontdaan uit. „Ik ben op zoek naar mijn zuster en mijn aanstaande zwager, die zelf met hun auto zijn uitgereden, en....”

„Met een grooten Packard?” vroeg Henderson levendig.

„Ja juist, een splinternieuwe kar zàg, hij had hem pas van zijn pipa gekregen!”

„Heette dat jongemensch soms Jack Gould?”

„Maar drommelsche kerel, wat kun jij goed raden!” vervolgde de jongeman verbluft. „Heb je hen soms gezien?”

„Ja zeker, zoowat een half uur geleden! De jongelui en de auto.”

„Maar dat is fameus zàg! Waar zijn ze dan nu?”

„Wat mijnheer Jack Gould en zijn meisje betreft, uw zuster naar het schijnt, dat kan ik u onmogelijk zeggen, maar de Packard hebben wij op den kop getikt.”

„Wie, wij?”

„O, u kent hem toch niet! Maar het ding is voorloopig voor hem in bewaring genomen. Zij zijn te voet naar Liberale teruggekeerd en het verwondert me dat u hen niet is tegengekomen!

Tot zijn verbazing slaakte de jongeman plotseling een kermende kreet, sloeg zich met de vlakke hand tegen 't voorhoofd, en jammerde:

„Dan zijn zij het geweest, zàg! Onderweg kwam ik een gek stel tegen, dat stond te wuiven, maar ik dacht bij mezelf: loopen jullie maar naar de maan, zàg! en ik reed door als de duivel!”

„Daar heeft u heel onverstandig aan gedaan, jongeman!” zeide Henderson bestraffend. „Dat is een fout van de jeugd, altijd overijld handelen! Als u had stilgestaan, dan zouden zij u hebben verteld, hoe ze hun wagen waren kwijtgeraakt.”

en dan zoudt u wel zoo verstandig zijn geweest niet verder door te rijden!"

"Je bent een snuggere vent zeg!" riep het jongemensch uit, van den eenen voet op den anderen huppelend, en met een fijn zijden zakdoekje zijn voorhoofd afwisschend. „Natuurlijk zou ik dat gedaan hebben! Maar wie kon er nu ook op rekenen, dat die twee te voet bij den weg zouden kuieren?"

"Heel juist mijnheer! Uw naam en uw adres?"

"Je meent het dus, je gapt mijn wagen?"

"U gebruikt daar een leelijk woord, ik neem hem in bruikleen, juist zooals met de Packard al gebeurd is."

"Ik heet Eddy Ford! Daar kijk je van op, nietwaar? Naam zeker wel eens meer gehoord? De Fordjes nietwaar? Ja juist, de ouwe Henry is een soort oom van me! Almachtig aardige baas! — maar niet scheutig, tenminste niet tegenover zijn arme neef. Dit is maar een prulwagentje, wat wil je er eigenlijk mee doen?"

"Er zoo hard mogelijk mee weg rijden!" antwoordde Henderson. „We hebben nu al ruim genoeg gepraat. U woont zeker in Liberale?"

"Tijdelijk! Heel tijdelijk! Ik logeer daar bij familie van mijn aanstaanden zwager! Almachtig gezellige lui zeg! Vandaag piekfijn bij hen gedineerd, en een beetje sterk gepimpeld. Blijf je bij je plan?"

"Het spijt me, ik moet wel!"

Hij boog zich wat nader tot den jongen automobilist over, waarbij hij zeer duidelijk kon waarnemen, dat de achterneef van Henry Ford inderdaad zijn diner rijkelijk besproeid had, en waarschijnlijk niet met spuitwater alleen en vervolgde fluisterend:

"Ik zou maar gauw maken dat ik wegkwam! Is u nog nuchter genoeg om goed om u heen te kunnen zien? Anders zal ik het u wel even zeggen. Ziet u daar die donkere dingen? Dat zijn vier of vijf van je gemeenste treinbandieten, erbarmelijk soort, jongeman, die wij een beetje bebewusteloos geslagen hebben, maar die wel spoedig weer bij zullen komen, en u dan waarschijnlijk op het lijf zullen vallen!"

"Maar dat wordt een heel drama zeg!" hernam de jonge Ford verschrikt, en onwillekeurig een paar stappen terugwijkend. „Treinbandieten, zeg je? Waarom zitten ze dan niet in een trein?"

"Er uit gestapt, jongmensch!" antwoordde Henderson, die een weinig ongeduldig begon te worden. „En nu is het mooi geweest! U krijgt uw auto zoo gauw als het maar kan terug, — dat beloof ik u op mijn eerewoord."

"En waarvoor gebruik je hem dan?"

"Ik moet een troepje schurken achterna zitten, laat u dat voldoende zijn!"

"Zeldzaam rare geschiedenis zeg!" merkte de jongeman wijsgeerig op. „Nu dan zal het wel moeten! Je beleeft tegenwoordig zoo wat! Ik dacht dat dergelijke dingen alleen maar in de krant voorkwamen. Adieu zeg, en en tot genoegen!"

De jonge Ford verbeelde zich zeker dat hij in een salon was, en pas aan Henderson was voorgesteld, want hij drukte den reus met de grootste hartelijkheid de hand, draaide zich op zijn hielen om, en verdween, een deuntje neurënd.

Hij liep wel een weinig onzeker over den weg, niet volkomen recht, maar hij liep dan toch.

Henderson keek hem een oogenblik hoofdschuddend na, en bromde voor zich heen:

"En dat noemen ze het droge Amerika! Wat een ongelukken had die knaap niet met zijn wagen kunnen aanrichten. Hij mag van geluk spreken, dat ik hem er van heb ontlast! Het scheen hem niet meer te kunnen schelen dan wanneer ik hem zijn vulpenhouder had afgenomen. Nu wel thuis, jongeheer Ford, — en bedankt voor je wagen."

Henderson bekeek de auto even, zag dadelijk dat het een voortreffelijk voertuig was, zeker hetzelfde jaar pas gekocht, stapte er in, en reed weg, zoo snel als de auto wilde lopen.

Henderson was nog nimmer van zijn leven in deze streek geweest.

Wel had hij alle avonturen van Raffles te New-York en in de omgeving daarvan medebeleefd, hij kende een groot gedeelte van Noord Amerika, maar naar de stad Oklahoma had zijn weg hem nog nooit gevoerd.

Hij wist alleen maar dat hij reed langs denzelfden weg, dien de Packard had gevolgd, — en dat was hem voor het oogenblik voldoende.

Ook wist hij dat het volgende station Greensburg was, en dat de weg daarlangs moest lopen.

En zoo zette hij den kleinen wagen tot den grootsten spoed aan, op gevaar af, nu en dan uit de hem onbekende bochten te worden geslingerd, en alleen maar begeerig in te lopen op die groote auto, met haar machtigen motor die echter het zware gewicht van acht personen en twee honderd kilo goud te torsen had.

Natuurlijk was de weg hier volkomen onverlicht, en hij moest alleen op zijn beide lanternen vertrouwen.

Op het dashboard bevonden zich tal van instrumenten en aanwijzers, waaronder natuurlijk een snelheidsmeter, waarvan de wijzer op dat

oogenblik bijna negentig kilometer per uur aangaf!

Henderson berekende, dat de groote auto hem op zijn minst een half uur moest voor zijn, maar wat beteekende dat eigenlijk op dien langen weg van bijna drie dagen naar New-York?

Het eenige wat hem plaagde, was de kans, dat de Packard telkens van richting zou veranderen, waardoor het zeer moeilijk zou vallen, haar bijtijds in te halen. Ook wist hij niet waar de bandieten den wagen prijs zouden geven,

om een minder opzichtig voertuig te nemen.

Hij dacht alleen maar aan de woorden, die Raffles hem tijdens het gevecht in hun afgesproken taal had toegeroepen: „Geef je over, of houd je dood en tracht onze verblijfplaats op te sporen!” en dat was hem een aansporing om het niet op te geven, zoolang er nog een sprankje leven in hem zou zijn.

En onder het grommend gegons van den motor vloog de kleine, snelle wagen in suizende vaart over den straatweg.

VIERDE HOOFDSTUK.

DE STRIJD OM DEN AFSTAND.

Henderson reed bijna twee uren aan een stuk met dezelfde snelheid voort en tot twee malen toe begon zijn hart luider te kloppen, toen hij meende, op eenige afstand voor zich het roode waarschuwingslicht te zien van een auto.

Telkenmale nam hij zijn automatisch pistool in de hand, die op het stuurwiel rustte, vastbesloten om er dadelijk gebruik van te maken als het moest zijn, maar hij bleek zich ook twee malen te hebben vergist.

Wel passeerde hij twee keeren een auto in een vaart, die hem zeker in aanraking met den rechter zou hebben gebracht, wanneer het geval hem ter oore ware gekomen, maar geen van die beide malen was het de groote, grijze Packard.

De eerste auto was een vracht-Fordje, de tweede was een wrak Buick wagentje dat zich nog nauwelijks voort kon bewegen.

Hij wierp een blik op het horloge, dat op de voorplank was vastgemaakt.

Het liep reeds naar elfen.

Over een uur moest hij Greensburg bereikt hebben.

Het was duidelijk dat de bandieten, die Raffles en Brand wegvoerden, het uiterste uit den wagen haalden, en als bezetenen reden.

Een paar malen had hij geloofd, achter zich het gegrom van een motor te hooren, en hij vreesde reeds dat de politie zich in het spel had gemengd, maar het was slechts een trein geweest, die op ongeveer een kilometer afstands voorbij donderde.

Hier en daar naderde de weg zoo dicht de spoorstaven, dat hij ze duidelijk kon zien glim-

men in het zwakke licht van de maan, die sedert eenige oogenblikken door de wolken was gebroken.

En hoe later het werd, hoe meer een gevoel van wanhoop zich van hem dreigde meester te maken.

Het was hem een verschrikkelijk denkbeeld zijn meester te weten in de macht van die schurken, weinig beter dan beesten.

Toen hij daar op den grond lag, en zich hield, alsof hij doodelijk getroffen was, had hij maar al te goed gehoord, wat Bianca, die tijgerin in menschengedaante, had gezegd van de martelingen, die ze haren doodsvijand hoopte te doen ondergaan.

Wie weet wat er reeds geschied zou zijn, als niet haar wraakzucht, de behoefte om Raffles te zien lijden, en ook de verwachting, dat hij op de pijnbank zijn kostbare geheimen zou verraden, de plekken op verschillende punten van den aardbodem waar hij zijn schatten verborgen had bijvoorbeeld, haar beziel hadden.

Dan zou Raffles misschien op de plaats zelve zijn neergeschoten!

Hij voelde zich sidderen bij die gedachte en een ijskoud zweet zijn slapen bedekken.

Hij had zijn geheele hart en ziel aan dien man verpand, die een mengeling was van hardhard en zachtheid, die zoo cynisch kon zijn en dan weder zoo gevoelig als een vrouw, en hij zou gaarne zijn leven hebben willen geven, om dat van Raffles te redden.

Hem zou men niet missen te Londen, maar de dood van Raffles zou voor tienduizenden ramp-

zaligen in de sloppen van de groote wereldstad een onherstelbaar verlies beteekenen.

Nog een half uur, en toen zag hij in de verte de lichten van Greensburg opdoemen.

Het is maar een klein plaatsje, van niet meer dan zeven of achtduizend inwoners, die hoofdzakelijk van veeteelt bestaan, maar Henderson begreep niettemin, dat hij thans de grootste voorzichtigheid in acht zou moeten nemen, want er was reeds zooveel tijd verlopen sedert den roof van den grooten Packard, dat de politie te Liberale reeds lang gewaarschuwd moest zijn, die op haar beurt hare collega's van de meeste andere plaatsen aan den grooten weg, op de hoogte zou hebben gebracht.

Wat de bandieten gedaan hadden, kon hij zich niet goed voorstellen.

Waren zij in groote snelheid door het stadje heengeraasd, alles omver rijdend wat hun in den weg durfde treden? Bestond er misschien een weg, die om het plaatsje heen voerde?

Hij wist het niet, maar hiervan was hij zeker, dat zij vóór Greensburg onmogelijk een zijweg hadden kunnen inslaan, want wat hij gepasseerd was, waren slechts smalle grintpaadjes, nauwelijks breed genoeg om er met een boerenkar over te rijden, en de chauffeur van de gestolen auto zou het wel uit zijn hoofd hebben gelaten, zich met dien zwaren wagen op die hem onbekende zijpaden te wagen.

Toch behoefde hij niet zoo veel te vreezen als de bandieten zelve, want hij was alleen en hij zou zich dus gemakkelijker weten te verbergen.

Het was bijna onmogelijk, dat de half en half beschonken Eddy Ford in staat zou zijn geweest een behoorlijk signalement van hem te geven, en de reus achtte het zelfs niet geheel onwaarschijnlijk, dat het jonge mensch bij zijn terugkomst te Liberale de geheele zaak van den diefstal van zijn auto glad zou zijn vergeten!

Maar gevaar of geen gevaar, hij moest doorrijden, wat er ook van zou komen.

Hij hoopte nog, de grijze auto in de verte te kunnen zien, vóór hij het plaatsje bereikte, dat reeds in diepen sluimer bleek te zijn, maar die hoop was ijdel.

Hij reed reeds langs een dubbele rij aardige landhuizen, ter weerszijden van een breede laan geplaatst, en zou zich een oogenblik later in het hartje van het aardige, in een vruchtbare vallei gelegen stadje bevinden.

De bestrating was hier slecht, maar daarom bekommerde hij zich niet.

Hij zette zijn oogen goed open, en daar deed hij verstandig aan, want juist toen hij het groote marktplein zou oprijden, ontwaarde hij een troep-

je agenten, die uit een tamelijk helder verlicht gebouw traden, dat verdacht veel op een politiebureau geleek.

Hij had nog juist den tijd om een breede zijstraat in te zwenken, en tien minuten later bereikte hij weer den hoofdweg, zonder een sterfeling te zijn tegengekomen.

Hij lette op of hij geen garages zag, die nog open waren, maar aan dergelijke modernigheden scheen men hier niet te doen.

Wel las hij het woord boven een paar koetspoorten, maar die waren gesloten en daar achter scheen geen teken van leven te zijn.

Hier greep zijn eerste aarzeling hem aan.

Moest hij verder gaan? Moest hij niet eerder hier blijven om eerst navraag te doen of de bandieten wellicht de auto hier al verkocht, of eenvoudig achtergelaten hadden?

Hoe miste hij nu het doorzicht van Raffles, die zeker wel goed zou hebben geweten hoe in deze omstandigheden te handelen!

Maar toen overwoog hij, dat de schelmen hem onmogelijk langer dan ten hoogste een kwartier konden voor zijn, en het was bijna ondenkbaar dat zij zich dien korten tijd ten nutte hadden kunnen maken, niet alleen om zich van de grijze auto te ontdoen, maar ook om zich een nieuwe aan te schaffen!

Dat zij het gewaagd zouden hebben, hier den nacht over te blijven met hunne beide gevangenen, dit kwam Henderson zóó ongelooflijk voor, dat hij bij die kans niet langer dan een enkele seconde stilstond.

Het was juist hun belang, gedurende de duisternis zoo ver mogelijk te komen, ondanks de vermoedenissen en zich overdag met hun kostbare gevangenen schuil te houden!

En toen hij eenmaal tot die slotsom gekomen was, terwijl hij nadenkend de auto langzaam liet voortrijden, besloot hij dadelijk weer verder te gaan.

Hij haalde den gangwissel over, en als met een sprong stormde de wagen weer vooruit, verliet Greensburg, en volgde nu den straatweg weer, die hem twee uren later te Hutchinson moest brengen, een vrij belangrijk spoorwegknooppunt aan de rivier de Arkansas gelegen.

Terwijl zijn hart onrustig klopte, en zijn oorspronkelijk gevoel van zekerheid hem langzaam begon te begeven, joeg Henderson langs den weg, die hier uit beton bestond, zooals in de meeste staten van Amerika het geval is, zoodat hij de snelheid tot het uiterste kon opvoeren.

Eens meende hij stellig iets aan den weg te zien, dicht bij den kant, dat er uitzag als een auto, die een panne had gekregen en waarom zich vage

schimmen bewogen in het licht van een paar looplampen.

Het scheen slechts een gezichtsbedrog te zijn, het was een kolonie kolenbranders, die daar nog laat aan het werk waren, en wier hutje dicht naast den weg aan den zoom van een dennenbosch was gelegen.

Zóó raasde hij heuvel op heuvel af, nu eens door een donker bosch, waar het schijnsel van zijn krachtige lampen zonderlinge schaduwen deed dansen, dan weer dwars door een eentonige vlakke, met slechts hier en daar een boerenhofstede.

Een keer stak hij de spoorbaan over, terwijl op geen twee meter achter hem de reusachtige locomotief van een expresstrein met donderend geraas voorbij schoof, maar hij scheen het ternauwernood te bemerken.

Slechts één gedachte bezielde hem, den afstand te verminderen, die hem scheidde van de auto, de grijze Packard.

En eindelijk, toen hij met zijn renwagen boven op den top van een lagen heuvel was gekomen, zag hij in de verte weer in het dal de lichten van Hutchinson.

Hij was thans in zulk een toestand geraakt, dat hij zich om politie in het geheel niet meer bekommerde, en door reed, met het vaste voornemen zich dadelijk bekend te maken als een der helpers van Raffles, vast overtuigd als hij was, dat de autoriteiten hem zouden bijstaan, om de bandieten te vangen, die zich van Raffles hadden meester gemaakt.

Het betrof hier den strijd tegen den Moloch, en daarin stond de Groote Onbekende aan de zijde van het wettig gezag!

Hij suisde dan ook in duizelingwekkende vaart de lange helling af, en reed al spoedig langs de eerste villa's die daar stonden als voorposten van de industriestad, die haren bloei grootendeels te danken heeft aan haar uitnemende ligging, niet alleen aan een kruispunt van vele spoorlijnen, maar ook aan een prachtig, breed vaarwater.

Hutchinson telt bijna zestigduizend inwoners, en is dus te beschouwen als een groote stad.

De toestand zou hier zeker wel anders zijn dan in het kleine Greensburg, dat begreep Henderson volkomen.

De honger begon hem deerlijk te plagen, ondanks zijn gemoedstoestand, maar zoozeer werd hij verteerd door verlangen Raffles en Brand te hulp te komen, dat hij zich niet den tijd gunde, af te stappen aan een van de hotels, in de buurt van het groote station, die dag en nacht geopend bleven.

Juist toen hij voorbij het helder verlichte station reed, dat aan het hoofdplein is gelegen, doorvoer hem een schok en bijna had hij een schreeuw van opwindning en vreugde gegeven.

Een weinig voorbij het station bevond zich een groote garage, waarvan de deuren wagenwijd open stonden, en daar zag Henderson de Packard staan, bemodderd en wel, en die blijkbaar in oogenschouw werd genomen door een man in hemdsmouwen, en een dikke sigaar in zijn grooten mond, die er in een blijkbaar zeer opgewekte stemming omheen wandelde, met de handen in de zakken.

Met een ruk bracht Henderson zijn eigen wagen tot staan.

De man in hemdsmouwen had hem onmiddellijk gezien, kwam naar buiten, en vroeg lakoniek:

„Benzine?”

„Dat zal er van afhangen, antwoordde Henderson, terwijl hij uit den wagen kwam, en onmiddellijk op de grijze auto toeliep, die hij aandachtig beschouwde.

„Wagen koopen?” vroeg de ander weer, die er blijkbaar niet van hield nutteloos woorden te verspillen.

„Ik koop niet graag wagens, waarvan ik de herkomst niet nauwkeurig kan vaststellen,” antwoordde de reus, den garagehouder strak aanziende. „U schijnt er anders over te denken?”

De ander nam langzaam zijn zware sigaar uit den mond, die er uitzag als een veel gebruikte schilderskwast, spooog eens op den vloer van zijn garage, en zeide toen langzaam:

„Ik koop wat ik krijgen kan! Aanmerkingen?”

„Volstrekt niet!” antwoordde de reus haastig, bevreesd dat hij den man uit zijn humeur zou brengen, en daardoor de waarheid niet zou hooren. „Ik zou alleen maar graag willen weten wanneer u dien wagen gekocht heeft!”

„Uw eigendom?”

„Ook niet! U kunt het mij gerust zeggen!”

„Een half uur geleden zoowat!”

„Zeker niet duur?”

„Spotgoedkoop!”

„Ik zie dat u een handig man van zaken is! Ik vraag het niet uit nieuwsgierigheid, het is voor mij van groot belang de menschen terug te vinden, die in den wagen zaten. Het waren er zeker veel?”

„Is twee veel?”

„Waren er maar twee?”

Henderson had het bijna uitgeschreeuwd, zoo verbaasde hem die mededeeling. En toen dacht hij het te begripen!

Het was nu bijna twee uur in den nacht, de

bandieten moesten wel zeer vermoeid zijn, door de treinreis van den vorigen dag en den loop van bijna anderhalf uur langs de spoorbaan, waarop de autorit gevolgd was, — en zij hadden zeker besloten den nacht door te brengen in deze groote stad, waar zij zich ook gemakkelijk van de auto zouden kunnen ontdoen.

Twee hadden zeker den wagen verkocht, en de anderen hadden hunne gevangenen snel ergens heen gevoerd, misschien wel naar het huis van een vooruit gewaarschuwd medeplichtige, want het stond immers vast, dat iedere stad van eenige beteekenis in Amerika een aantal bende-leden onder hare bewoners telde.

„Nog een vraag, mijnheer, en dan zal ik u niet langer lastig vallen.”

„Vraag maar.”

„Hebben die twee lieden soms een andere auto bij u gekocht?”

De garagehouder gaf niet dadelijk antwoord, maar keek nu op zijn beurt den reus doordringend aan.

„Politie?” vroeg hij toen.

„Nee, dat verzeker ik u. Ik behoor volstrekt niet tot de politie, maar ik zeg u dat die lieden groote schavuiten zijn, bandieten van de ergste soort, en dat u verplicht is, mij te helpen, die

kerels te ontmaskeren! En daartoe heeft u niets anders te doen dan mij te antwoorden op mijn vraag.”

„Bij mij niets gekocht!”

Henderson bemerkte wel dat de man de waarheid sprak, en het antwoord was hem een bittere teleurstelling.

Als zij bij hem werkelijk een auto hadden gekocht, en het voertuig daar zouden komen halen, dan zou hij op den loer kunnen gaan liggen, desnoods in gezelschap van een aantal politiemannen, — men zou de schelmen kunnen volgen, ongezien en op die wijze zou de verblijfplaats van Brand en Raffles spoedig gevonden zijn.

Thans stond hij voor de schier onoverkomelijke moeilijkheid, in deze vrij groote stad des nachts op onderzoek uit te gaan, zonder eenig ander houvast, dan het sterke vermoeden, niet eens een zekerheid dat de treinroovers den nacht in deze stad zouden doorbrengen.

Maar zoo onverzettelijk was zijn voornemen, zijn plicht tot het uiterste te doen, dat hij dadelijk aan het werk wilde gaan.

„Benzine en olie!” zoo wendde hij zich kortaf tot den garagehouder.

GENIET!

NORTH STATE

CIGARETTES

VIJFDE HOOFDSTUK.

EEN SPOOR.

De garagehouder nam Henderson een oogenblik vluchtig maar met een scherpe blik op, en hield toen met een lakoniek gebaar zijn hand op, een gebaar, dat over de geheele wereld begrepen wordt, zelfs door de meest onbeschaafde volkeren, omdat het een universeele beteekenis heeft.

En Henderson verspilde niet veel woorden, hij rammelde alleen maar met wat dollars in zijn zak als antwoord op de stille vraag van den man in zijn hemdsmouwen.

„Hoeveel?” vroeg de garagehouder.

„Boordevol!” antwoordde de reus, zeker aangestoken door de korte wijze van uitdrukking, die den eigenaar van de garage tot een tweede gewoonte scheen te zijn geworden.

De twee mannen gingen weder naar de straat, en daar werd een van die bekende, vuurrood-geschilderde benzinepompen in werking gebracht, die men slechts met een gummislang behoeft te verbinden met de tank.

„Heel wat!” verklaarde de garagehouder, toen eindelijk het groote reservoir gevuld scheen te zijn.

Henderson betaalde zonder een woord te spreken, kreeg ook zijn nieuwe olievoorraad, die bijna tot den laatsten druppel was opgebruikt, nam zonder veel plichtplegingen afscheid van den kortaangebonden garagebezitter, stapte weer achter het stuurwiel, en reed met zijn renwagen heen.

Een vast doel had hij eigenlijk niet.

Eerlijk gezegd wist hij in het geheel niet, wat hij thans het eerst moest doen.

In de eerste plaats echter wilde hij zich verwijderen van de garage, want hij had den argwanenden blik wel gezien van den hemdsmouwen-man, en hij vreesde, dat ook in deze stad het bericht van den roof van den renwagen maar al te spoedig zou zijn doorgedrongen, zelfs wanneer men in aanmerking nam dat de toestand van den jeugdigen heer Ford hem niet had toegestaan, zijn verklaringen aan de politie met bekwamen spoed en groote duidelijkheid af te leggen.

En hij had zich dan ook de vraag gesteld, wat de politie wel het eerst zou doen, zoodra zij

van den brutalen nachtelijken roof hoorde. Zij zou zeker om te beginnen alle garagehouders in een kring van eenige honderden mijlen doen waarschuwen, opdat zij haar aanstonds bericht zouden kunnen geven, wanneer zich iemand voordeed, die een renwagen te koop aanbood.

Wel is waar ging de man in hemdsmouwen niet vrij uit, omdat hij nog geen uur geleden natuurlijk voor heel weinig geld een zeer duren, splinternieuwen auto had gekocht, waarvan hij moest begrijpen, dat hij gestolen was, maar dat moest hem juist een aansporing zijn, zich bij de politie in een gunstig daglicht te stellen door onmiddellijk den nachtelijken bezoeker te verklappen die hem den geroofden renwagen kwam aanbieden.

Zeker was zeker, zoo overwoog Henderson, en het best was, een veiligen afstand te brengen tusschen dien man met zijn onderzoekende oogen, en zich zelf.

Dat hij nog nimmer in Hutchinson was geweest, maakte die rondrit voor hem nog des te gevaarlijker, en ook doelloozer.

Hij reed tot tweemaal toe over een groot marktplein, met iets, dat op een gemeentehuis geleek, aan een der lange zijden gelegen, en daarnevens een gebouw, dat zeer goed een politiebureau kon zijn, waaruit duidelijk bleek dat hij in een kring had gereden.

Hij gaf dit rondrijden dan ook na een kwartier op, begrijpend, dat hij er slechts kostbaren tijd mee zou verliezen, bracht den auto tot staan middenin een donkere zijstraat, waar zich geen levende ziel vertoonde, hetgeen ook zeer begrijpelijk was, daar het nu tegen twee uur in den nacht liep, en trachtte zich een duidelijke voorstelling van den staat van zaken te maken.

Dat de bandieten hier waren gebleven, met hun gevangenen kon wel als vaststaande worden aangenomen. Want waarom zouden zij zich anders reeds hier ontdaan hebben van een snel vervoermiddel, dat weliswaar gevaarlijk begon te worden, maar dat hun toch nog uitstekende diensten had kunnen bewijzen?

En toen viel hem plotseling iets in.

Als hij de politie eens in den arm nam?

Ongetwijfeld zou hij dan de geheele waarheid

moeten zeggen, en ook, dat Raffles het goud gestolen had uit den trein, om het zich naderhand weder te zien ontnemen, maar dat zou de politie toch niet beletten, hem te helpen in het opsporen van de bandieten.

En toch schrikte hij hier voor terug!

In den strijd tegen de bende van het Kwade Oog had Raffles gestaan aan de zijde van de politie, en dat was voor haar een reden geweest hem met rust te laten, niet alleen, maar hem in sommige opzichten zelfs behulpzaam te zijn.

Maar hier had zich nu, wat men in de rechtspraak noemt een „nieuw feit” voorgedaan, en dat nieuwe feit was de roof van het goud! Al was hem dat ook later weer ontnomen, een diefstal van 400.000 dollar kon de politie moeilijk als een bagatel opnemen, en zij zou dus wel genoodzaakt zijn, Raffles te arresteren, wiens leven dan wel behouden zou blijven, maar tot welken prijs!

Hij dacht hier nog over na, besluiteloos, terwijl zijn angstige onzekerheid hem het zweet deed uitbreken, nu hij misschien het doel zoo dicht genaderd was, en er toch verder dan ooit van verwijderd scheen te zijn, toen hij eensklaps in de duistere straat twee mannen zag aankomen.

Hij zegende zijn haast werktuigelijke beweging, die hem, toen hij den wagen deed stoppen, de lantaarns deed dooven, want de verschijning van die twee mannen zoo laat in den nacht, in deze eenzame straat, nam voor hem aanstonds den omvang aan van een zeer gewichtig feit.

Zij waren nu juist bij een lantaarn, en aan hun bewegingen meende de reus iets onzekers waar te nemen, als van lieden, die den weg zijn kwijt geraakt.

Zoo groot was Hutchinson nu weer niet, of het moest verwonderlijk worden geacht dat twee inwoners hier zouden verdwalen.

Die twee mannen waren dus naar alle waarschijnlijkheid vreemdelingen.

Zij keken naar de huizen, en stonden nu en dan stil, om even op zachten toon met elkander te twisten.

Eens zelfs gingen zij een tiental stappen terug en reeds vreesde Henderson dat zij uit het gezicht zouden verdwijnen, want hij had onmogelijk kunnen zeggen hoe het kwam, maar hij geloofde vast en zeker dat die twee naar den weg zoekende mannen hem zouden helpen om het spoor van Raffles te helpen vinden.

Zijn hart klopte, toen hij zag dat zij weer terugkeerden.

Zij waren zeker nog wel een vijftig meter ver, en van hun gelaatstrekken viel nog niets te bespeuren.

„Dat is geen zuivere koffie!” mompelde Henderson bij zichzelf. „Hutchinson is toch altijd maar een provincie-stad, café's zijn er natuurlijk niet open, op dezen tijd van den nacht, en ik wil gehangen worden, als die kerels hier niet wildvreemd zijn! De garagehouder zei dat er ook maar twee mannen in de auto hadden gezeten. Zou het zoo vreemd zijn, als zij nu op zoek zijn naar hun kornuiten, en in deze stad, die zij niet kennen, den weg zijn kwijt geraakt?”

Henderson had deze korte alleenspraak ternauwernood beëindigd, of hij bemerkte dat de twee mannen na kort beraad, de straat schuin overstaken, en naar de auto toe kwamen, die zij blijkbaar zooeven pas hadden opgemerkt.

Dadelijk maakte Henderson zich zoo klein mogelijk, trok zijn hoofd in zijn schouders, leunde achterover, met de handen in de zakken, en hield zich alsof hij sliep, maar door de kiertjes van zijn halfgeopende oogleden bleef hij de naderende vreemdelingen nauwkeurig in het oog houden.

Midden op de straat stonden de twee nog even stil, schenen toen een besluit te nemen, gingen verder, en stonden nu vlak voor den auto.

Het was hier zoo donker, dat zij nu pas zagen, dat de chauffeur sliep.

Een van de mannen stootte hem tamelijk ruw aan, met een dollarnoot al klaar in de linkerhand, en Henderson werd op een zeer natuurlijke manier wakker, en vroeg op knorrigen toon:

„Wat moet je! Dit is geen taxi!”

„Dat heb ik dadelijk wel gezien, chauffeur,” zeide de man met het biljet wapperend. „Je staat hier zeker op je meester te wachten?”

„En als het zoo was, gaat het u iets aan?” gromde de reus verre van vriendelijk, en vast overtuigd, dat hij de stem van den vrager al eens vroeger had gehoord.

„Je hoeft er niet kwaad om te worden!” hernam de ander, terwijl hij het bankbiljet in de hand van Henderson duwde, na dien met vriendelijken drang uit zijn zak te hebben getrokken. „Je bent hier zeker thuis?”

Dat was een bijzonder lastige vraag, waarop Henderson niet zoo spoedig verdacht was geweest.

Want nu zou zeker aanstonds de vraag volgen, of hij de ligging van deze of gene straat wist.

Toch kon hij niet bevestigend antwoorden, want dan zou al spoedig uitkomen, dat hij er niets van wist, en de beide mannen zouden argwaan gaan koesteren, zoodat het hem heel moeilijk zou vallen hen te bespieden.

En hij poogde door de klippen heen te zeilen

door nog altijd brommend te antwoorden:

„Dat is maar naar dat je het neemt! Ik ben hier thuis en niet thuis! Ik moet hier vaak heen-rijden met mijn baas, die heeft in dit huis een goede kennis wonen....”

„Kun je ons dan misschien zeggen waar de Greenstreet is?”

Natuurlijk had Henderson er nog nooit van gehoord, hij had gemakkelijk kunnen aangeven hoe het er op de maan uitzag, maar toch antwoordde hij, na even te hebben nagedacht:

„Greenstreet? Wacht eens even — ik geloof — dat moet zijn bij de.... hm!”

Dat bracht den vrager natuurlijk niet veel verder, en hij zeide dan ook ongeduldig:

„Weet je het niet precies? Ons hotel ligt in die straat, wij zijn hier vreemd, wij zijn pas vanavond aangekomen!”

Indien Henderson soms nog eenige twijfel mocht hebben gekoesterd aan de identiteit van de twee mannen, dan zouden deze op haperende toon geuite woorden hem volmaakte zekerheid hebben verschaft.

Het was te donker om de gezichten goed te kunnen onderscheiden, maar dat had het groote voordeel, dat ook die twee kerels hem onmogelijk konden herkennen. Het was duidelijk dat zij geen seconde rekening hielden met de twee honderd mijlen afstand van de plek waar de strijd had plaats gevonden, den man terug te vinden, die men daar voor dood had achtergelaten.

Henderson speelde zijn rol voortreffelijk.

Hij keek een oogenblik twijfelend naar het huis, toen naar het bankbiljet, en zeide toen brommend:

„Misschien, als u er iets voor over heeft, mijn baas blijft nog minstens een uur weg, en ik wil wel probeeren of ik de straat kan vinden en er u heen brengen.”

Hij wist heel goed, dat hij evengoed had kunnen aanbieden, den Koran voor den ander te verklaren, maar hij vertrouwde op zijn goed gesternte, en als de nood aan den man kwam, zou hij het desnoods aan een politieagent kunnen vragen.

Hoe de overige bandieten juist aan de Greenstreet waren gekomen, was hem een raadsel, maar het waarschijnlijkst was, dat een hunner in Hutchinson thuis hoorde, hetgeen ook zou verklaren, dat men hier aanstonds een veilige schuilplaats had weten te vinden, teneinde daar de beide gevangenen heen te brengen.

Daar moest natuurlijk ook het goud zijn.

Het werd nu duidelijk, dat men de beide andere bandieten met de auto had weggezonden, om die van de hand te doen, en dat zij den weg in het teruggaan waren kwijt geraakt.

De twee schelmen schenen elkaar even met een blik te raadplegen, en toen zei de man die tot dusverre het woord had gevoerd na eenige aarzeling:

„We zullen je tien gulden geven, als je ons gauw naar de Greenstreet brengt.”

„Welk hotel?” vroeg Henderson, schijnbaar onverschillig.

„Het hotel doet er niet toe! Dat vinden wij wel, als wij maar eerst eenmaal in de straat zijn!” antwoordde de man haastig. „Wij hebben nog eerst iets anders te doen!”

Henderson had wel een schreeuw kunnen geven van vreugde, want dit antwoord bracht hem zijn doel plotseling zeer veel nader!

Hij deed alsof hij nog even weifelde, en zeide toen op zachten toon, na nogmaals een blik op het huis te hebben geworpen:

„Geef maar op je tien dollar, want die wil ik wel verdienen, en ik zal zien er je zoo gauw mogelijk te brengen!”

De twee schavuiten bleken niet over heel veel geld te beschikken, want zij moesten zooals het in den volksmond heet: „botje bij botje leggen” om de tien diollar bijeen te krijgen.

Henderson stak ze kalmweg in zijn zak, en daarop nam een der mannen naast hem plaats, terwijl de tweede zich moest vergenoegen met den zoogenaamden dicky seat, anders gezegd katebak.

Het is niet veel meer dan een soort van uitholling achter in den twee-zitter, van vierhoekigen vorm, en die kan worden afgedekt met een klep, welke, wanneer de dicky seat in gebruik is, kan worden overeind gezet, en dan als ruggeleuning dient.

Op goed geluk reed Henderson weg.

Had hij aanvankelijk zeer gevreesd een agent van politie te ontmoeten, thans verlangde hij zeer naar de komst van zulk een ordebewaarder, al ontveinsde hij zich het gevaar niet dat in zulk een nachtelijke ontmoeting gelegen kon zijn, wanneer de agent bijgeval den renwagen mocht herkennen.

Hij was thans echter wel gedwongen van twee kwaden het minste te kiezen en hij dacht er geen oogenblik aan zich deze kans te laten ontsnappen.

ZESDE HOOFDSTUK.

HET HUIS IN DE GREENSTREET.

Henderson mocht van geluk spreken!

Hij had al een paar malen door zijn onzekere houding duidelijk te kennen gegeven, niet zeker te zijn van zijn zaak, en de beide bandieten schenen al ongerust te worden, toen hij op eenige afstand voor zich uit een agent van politie zag wandelen, op zijn doode gemak, met de handen op den rug gekruist, en blijkbaar slechts wachtend op het tijdstip zijner aflossing.

De man wendde zich half om, haast onwillekeurig, toen hij op dat late uur den roffel van een krachtigen motor achter zich hoorde, en Henderson zorgde er wel voor, hem den tijd niet te gunnen om zich lang te bedenken, of tot besef van den toestand te geraken.

Reeds knarsten de remmen, de wagen rolde langzaam voorbij den agent, en onder dat langrijden vroeg Henderson op zijn vriendelijksten toon:

„De Greenstreet, alsjeblieft, mijnheer de agent?”

„Derde straat rechts, tweede straat links. brug over steken, nieuwe wijk doorgaan, altijd recht uit, laatste dwarsstraat!” antwoordde de agent, zeer Amerikaansch en zeer lakoniek.

De aanwijzing was zeer duidelijk voor iemand die een goed geheugen had.

Henderson knikte den man vriendelijk toe, en bracht dadelijk zijn wagen weer in snelle vaart.

Het was zoo vlug in zijn werk gegaan, dat de agent er ternauwernood den tijd toe had kunnen vinden het voertuig goed op te nemen, verondersteld dat hij reeds instructie had ontvangen, op alle renwagens scherp te letten.

Henderson reed zooals hem gezegd werd, en dat met een snelheid, die den bandieten verdacht had moeten voorkomen, als zij zelf niet zoo gehaast waren geweest.

De reus volgde de aangewezen route, reed over de lange brug die over de rivier is geslagen, en die blijkbaar nog niet lang geleden was gebouwd en volgde toen een van die kaarsrechte, een-tonige straten, waarvan de Amerikaansche steden het geheim schijnen te bezitten.

De wijk was aan de overzijde blijkbaar eveneens van zeer jongen datum, want de auto reed voorbij vele huizen in aanbouw, die slechts voor een deel bewoond waren.

En de aanduiding van den agent bleek volkomen betrouwbaar, want de laatste straat van die hoofdweg bleek inderdaad den naam Greenstreet te voeren, blijkende uit het spinternieuwe, zeker pas aangebrachte naambordje op den hoek.

Henderson voelde zich op den schouder kloppen en de man die naast hem had gezeten, beval kortaf:

„Stop hier maar, wij zijn waar wij wezen moeten, wij kunnen het nu gemakkelijk vinden.”

Henderson verborg slechts met moeite een glimlachtje van voldoening.

De Greenstreet was een nog slechts voor een gering deel volbouwde straat, en men behoefde er niet eens door te loopen om van te voren te kunnen weten, dat geen enkele ondernemer de dwaasheid zou begaan in die nieuwe wijk, nog maar sporadisch bewoond, een hotel neer te zetten.

Hij liet echter niets merken, maar tikte beleefd aan zijn pet, en zei:

„Dan zal ik maar gauw terug rijden, heeren! Mijn baas zou woedend zijn, als hij den wagen niet voor de deur vond staan.”

Reeds hield de auto stil, vlak bij den hoek, en reeds aan de wijze waarop de twee mannen uitstapten, bemerkte Henderson, dat zij thans weder spoedig de plek zouden terugvinden waar zich het huis bevond, dat zij zochten.

Een oogenblik bleven de beide bandieten staan, en Henderson begreep wel dat zij er zich van wilden overtuigen, dat hij inderdaad weder rechtsomkeert zou maken, ook al was het duidelijk dat zij hem in het minst niet verdachten.

Ware dat zoo, dan zou Henderson denkelijk den langsten tijd al hebben geleefd.

Hij tikte dus nogmaals aan zijn pet, liet den wagen achteruit rijden, keeren, en reed toen terug.

Het spreekt vanzelf dat het in deze pasgebouwde straat met de verlichting zeer treurig gesteld was en daar de wagen geen achterlicht had, en met de stadslichten reed, zonder dat de groote lantaarns hun verblindend schijnsel voor zich uitwierpen, kon hij ongemerkt snel een zijstraat inschieten.

Hij bracht hier onmiddellijk de auto tot staan, stapte er uit, en liet den wagen voor wat hij was.

Hij keerde naar den straathoek terug, tuurde er omheen, kwam toen te voorschijn en sloop toen weder naar de Greenstreet terug, zorgdragend, zich zoo dicht mogelijk tegen den huiswand aan te drukken.

Hij dempte zijn voetstappen zooveel mogelijk, en keek scherp uit, maar hij zag niets meer van de twee mannen.

Zij waren blijkbaar vast overtuigd, dat de gewaande chauffeur weder haastig naar de plek was terug gekeerd, waar zij hem hadden gevonden.

Maar toen Henderson een oogenblik stil stond, hoorde hij in de stilte van den nacht duidelijk verre voetstappen die zich schenen te verwijderen.

Nog tien schreden, en hij stond een weinig hijgend van het harde loopen, weder op den hoek van de Greenstreet, dien hij zooeven verlaten had.

Hij stak zijn hoofd voorzichtig om den hoek, en tuurde in de duisternis, maar hij kon aanvankelijk niets onderscheiden.

Toen echter ontwaarde hij, bij het schijnsel van een eenzame lantaarn twee gedaanten die haastig voortliepen, aan de tegenovergestelde zijde van de straat.

De huizen stonden hier nog lang niet zij aan zij, er waren groote gapingen tusschen. Het werd zeker een van die wegen, bestemd om te bebouwen met villa'tjes, alle met een kleinen tuin er voor, en op tamelijk grooten afstand van elkander gelegen.

En zijn hart klopte luid in zijn borst bij de gedachte, dat de schelmen Raffles en Brand in een van die nieuwe huizen opgesloten hielden.

Hij wachtte een gunstig oogenblik af, stak toen op zijn beurt zoo vlug hij kon de straat over, en begon de twee mannen te achtervolgen, op een afstand van ongeveer honderd meter.

Zij waren reeds weder buiten het schijnsel van de lantaarn, en hij kon hen niet meer zien. Wel echter hoorde hij onduidelijk hunne voetstappen, want het was hier bijna even stil, alsof men zich in een woestijn zou hebben bevonden.

Hij zelf liep op gummizolen en behoefde dus niet zoo spoedig te vreezen, gehoord te zullen worden.

Een enkele maal hoorde hij een onderdrukten vloek, waarschijnlijk veroorzaakt doordat een van de mannen zijn schenen stootte tegen een hoop steenen of kalk, die hier midden op het nog onafgewerkte trottoir waren geworpen.

Het was een gelukkige omstandigheid voor hem dat zijn weg als het ware bezaaid was met groote stapels planken, baksteen, en andere

versperringen, waarachter hij zich telkens even kon verschuilen, als hij meende dat de afstand te kort was geworden.

Eensklaps stond hij stil, en luisterde met de grootste aandacht.

Het geluid van de voetstappen voor hem had plotseling opgehouden.

Hij deed snel een paar stappen terzijde, en wist nu dat hij volkomen buiten het gezicht was achter een kalkmolen, die voor een in aanbouw zijnde school was geplaatst.

Hij bukte zich een weinig en kon onder het groote reservoir van den molen heen kijken, en een groot gedeelte van den weg af zien, die schaars verlicht werd door een electrische straatlantaarn.

En hij kon tamelijk duidelijk de twee kerels onderscheiden, die nu het trottoir hadden verlaten, en stonden in wat over enkele maanden wellicht een voortuin zou zijn, maar dat thans nog slechts een verwarde hoop grint, afval van allerlei aard, sintels en krullen was.

Zij schenen aandachtig om zich heen te zien, zeker om zich te overtuigen of niemand hen zag, en toen viel er eensklaps niets meer van hen te bespeuren.

Een oogenblik later hoorde hij zachtjes kloppen, en toen werd het weer stil.

Hij twijfelde er niet aan, of de twee mannen waren een van de kleine villa's binnengegaan, waar zij door hunne makkers verwacht werden.

Hij had de plek goed onthouden, en het huis was ook niet moeilijk terug te vinden, want het was het eenige in de rij over een afstand van zeker wel een kilometer.

Het was aan alle kanten omgeven door steenhoopen en planken, en men had zeker nog niet lang geleden het steigerwerk afgebroken, waarvan de palen nog op het trottoir voor het rood-gemeniede ijzeren hekje lagen.

De bewoner was er zeker pas binngetrokken, en Henderson moest bekennen dat het geen kwade plek was om midden in den nacht een paar goed geknevelde en stevig geboeide mannen ongezien binnen te brengen.

De reus liet geen tijd verloren gaan.

Twintig groote stappen brachten hem tot dicht bij het huis. Hij liep er evenwel niet langs, uit vrees dat er daar binnen wellicht lieden voor een der ramen stonden, maar klom een tiental meters terug over de lage afrastering, die het bouwterrein van den weg scheidde en kon op die wijze de villa, een wel wat weidsche benaming voor een tamelijk klein huisje met slechts één verdieping, van ter zijde naderen.

Hij kroop zoo dicht hij maar durfde naderbij,

en vermeed met de uiterste zorg tegen een van de stapels planken of steenhoopen aan te stooten, uit vrees dat het geraas van een vallende plank hem zou verraden.

Het duurde dan ook tamelijk lang voor hij eindelijk den zijgevel van het huis tot op een afstand van nog geen vijf meters genaderd was.

Hij had zich zoo klein mogelijk gemaakt achter een groot met asphalt gevuld vat, en bespiedde aandachtig het huis.

Aan den zijkant waar hij zich bevond, had de verdieping gelijkvloers een soort van serre, met biezen storen, die alle waren neergelaten. Daarvoor was een lage stoep, en daarvan zou men later kunnen afdalen naar den zijtuin.

De serre bleek een plat dak te hebben, en daarop kwam op de eerste verdieping weer een dubbel deurvenster uit, eveneens met een gordijn behangen en waardoor niet het minste lichtstraaltje naar buiten doordrong.

Naar den kant van de straat bevond zich naast de serre een groot schuifraam en verder waren er aan dien kant geen openingen.

Hij kroop behoedzaam wat meer naar achteren om den achterkant van het huis op te nemen. Hij zag vaag een deur, daarnaast twee ramen met stevige luiken gesloten, een kleine uitbouw en op de eerste verdieping een rij van drie vensters.

Ter hoogte van wat een vliering scheen te zijn was nog een vierde venster aanwezig, rond en nauwelijks groot genoeg om een volwassen persoon door te laten.

Henderson meende dat hij hiermede het onderzoek voorloopig wel besluiten kon.

Wel zag hij nergens licht, maar het was zeker dat daarbinnen de bandieten zich nog niet ter ruste hadden begeven, anders hadden zij onmogelijk zooeven nog pas hunne twee medeplichtigen kunnen binnenlaten.

De zaak was nu slechts het beste middel te ontdekken, ongemerkt het huis binnen te dringen, want Henderson begreep maar al te goed, dat de schelmen daarbinnen bij het minste teken van onraad niet zouden nalaten, hunne beide gevangenen koelbloedig te dooden.

Een oogenblik dacht hij er aan terug te gaan, de politie te waarschuwen, zich van haar hulp te verzekeren, en met een macht van als het moest een paar dozijn manschappen terug te keeren.

Maar bij nader inziens kwam hij van dat voor-nemen terug.

Want ten eerste zou de overval onmogelijk zonder eenig gerucht in zijn werk kunnen gaan, en zoo wraakzuchtig was Bianca Kirilef dat zij

liever eigenhandig Raffles een kogel door het hoofd zou schieten, dan hem opnieuw voor haar ooggen te zien bevrijden, ook al zou zij daarbij zelve den ondergang tegemoet gaan.

En ten tweede waren daar nog altijd de vijf kostbare kisten!

De reus wist wel, dat hij volkomen in den geest van Raffles zou handelen, indien hij poogde, de politie zoo lang mogelijk buiten de zaak te houden.

Neen, hij wilde het alleen ondernemen!

Met list zou hij pogen binnen te dringen, en als hij er eenmaal was, dan zou hij wel eens willen zien, of die zes of zeven kerels en dat boosaardige schepsel het tegen hem zouden kunnen opnemen.

Hij overtuigde zich dat hij zijn korte knots en zijn revolver nog altijd bij zich droeg, en toen zag hij nogmaals om naar een middel zoo stil mogelijk binnenshuis te komen.

Loopers bezat hij niet, en al had hij ze gehad, de brave kerel zou niet goed geweten hebben hoe er zich van te bedienen!

Hij durfde er dan ook niet aan denken, het slot van de achterdeur met geweld te openen, of de afsluiting van de luiken.

Het was het beste, dàar binnen te dringen, waar hij aanstonds zoo dicht mogelijk in de nabijheid van de twee gevangenen zou zijn.

Maar waar bevonden zij zich ergens in het huis?

In den kelder? Op den zolder?

Toen viel hem iets in. Hij bracht een paar vingers voor zijn lippen en liet zachtjes het fluiten van den merel hooren, het voor Raffles en Brand zoo welbekende sein.

Het geleeke zoo volkomen op het teedere gekweel van den genoemden vogel, dat niemand daarbinnen eenige achterdocht zou kunnen krijgen.

Hij kreeg geen antwoord, wat niet zoo verwonderlijk was, maar hij hoopte vurig dat de beide gevangenen het sein zouden hebben gehoord, en begrepen zouden hebben dat de redding nabij was.

Maar eensklaps meende hij een zeer zwak gerucht te hooren.

Het klonk als het knarsen van grind onder een voetstap, dat naderbij kwam.

Hij dook weg achter eenige zakken kalk, op elkander gestapeld, en had dit nauwelijks gedaan, of hij zag een donkere gedaante om den hoek van het huis verschijnen, langzaam langs den achtergevel gaan, zich toen neerbukken, en het volgende oogenblik verlichtte het schijnsel van een zaklantaarn een handbreed keldergat vlak boven den grond, en een spottende stem zeide:

„Ik kom eens kijken of jullie het daar wel goed hebt, jij en je vriend!”

Er kwam in het geheel geen antwoord, en Henderson begreep, dat Raffles en Brand nog altijd proppen in den mond hadden, een overbodige maatregel, daar zij wel zouden begrijpen, onmiddellijk te worden neergeschoten, op den eersten kreet om hulp dien zij in die eenzame wijk zouden slaken.

De man die de lantaarn vasthield, liet het schijnsel even in den kelder spelen, en vervolgde toen grommend:

„Ik wist het wel, je bent wel knap, Raffles, maar uit dien kelder kom je zoo gemakkelijk niet weg! Ik kom jullie even zeggen dat je straks te eten krijgt en er zal je ook een deken worden gebracht en een matras, maar eerst moet Bianca eens met je praten! Ze heeft je geloof ik iets belangrijks te vragen!”

De man scheen te tasten naar een dikke tralie, die dwars over de kelderopening liep, rukte er een paar malen aan, bromde tevreden, en doofde het licht van zijn lantaarn.

Op hetzelfde oogenblik viel Henderson boven op den nog geknielden man, met het gewicht van een lawine.

Het was misschien wel niet het verstandigste wat hij doen kon, daar men binnen korten tijd de afwezigheid van den man moest opmerken, maar hij gaf gehoor aan een onweerstaanbaren aandrang, om eindelijk eens te handelen, iets te doen, het aantal vijanden te verminderen!

Zijn beklagenswaardige tegenstander kon zelfs geen kreet slaken.

Het was alsof er een rotsblok bovenop hem was gevallen, dat hem aanstonds den adem afsneed, en hij had zelfs geen gelegenheid om te zien wat het was, dat hem daar met zulk een geweldige zwaarte bijna verpletterde, en hem de ribben dreigde te breken.

Hij trachtte zich hijgend om te wentelen, en de verschrikkelijke vuist van Henderson trof hem met mokerend geweld ter zijde van de kaak, en slap gleed het lichaam onder hem weg, alsof al het leven er uit geweken was.

Henderson stak zijn hand dadelijk in den zak van den man, haalde er een stevig knipmes uit, een bos loopers, een browning, en tenslotte een grooten zakdoek dien hij hem in den mond stopte.

Hij rolde hem om, ontgespte zijn broeksriem, en bond hem met behulp van dit practische voorwerp de polsen zoo stijf op den rug samen, dat de man zich zeker ternauwernood zou kunnen bewegen als hij weder bij kennis kwam.

Hij snoerde zijn beenen stevig met een van de vele touwen, die hier overal rondslingerden, stak tusschen die touwen een stuk plank, aan de achterzijde van 's mans beenen, en bromde vergenoegd:

„Ziezoo, nu is er evenveel beweging in als in een flink gebeukte stokvisch. En nu weg met het fraais! Dat is er alweer een minder! En hij heeft mij meteen een aardige wenk gegeven, waar ik Mylord kan vinden!”

Hij nam den bewusteloozen man op zijn schouders, zooals men het met een zak zout doet, en legde hem toen weer neder, in een soort loodsje, waar allerlei gereedschap werd bewaard.

Toen liep hij snel naar het huis terug, knielde neer voor het keldergat, ontstak zijn zaklantaarn, liet eerst het schijnsel op zijn eigen gezicht vallen en deed het toen in den kelder spelen.

Hij had het wel uit willen schreeuwen van blijdschap, toen hij daar de beide mannen zag zitten op den grond, leunend tegen den kalen muur, stevig geboeid en gekneveld weliswaar, maar levend, en met knipperende oogen, niet gewend aan het licht, maar die van vreugde glansden, kijkend in het schijnsel, dat hun als het ware den Dageraad hunner bevrijding aankondigde.

„Daar ben ik Mylord!” fluisterde Henderson, met zijn gulste grijnslach. „En nu zal ik aan een touwtje dit mooie knipmesje neerlaten, en dit bosje loopers, om van de browning niet te spreken en als gij u wat dichterbij schuift, weet ik zeker dat gij die aardige dingetjes gemakkelijk bereiken kunt.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

HET GOUD VERANDERT VAN EIGENAAR.

Er naderden voetstappen, die hol weerklonken in den kalen gang, een sleutelbos rammelde, en de zeer zware deur van den kelder werd geopend.

Dat wil zeggen, zij ging eerst heel voorzichtig op een kier open, en het eerste wat verscheen, was het schijnsel van een krachtige electrische lamp, onmiddellijk gevolgd door twee revolverloopen.

De mannen die de deur hadden geopend schenen te weten wie Raffles was, en hunne voorzorgsmaatregelen te nemen.

Pas toen zij bemerkten, dat de beide gevangenen nog altijd goed gebonden en met de propen in hun mond in hun hoekje zaten, blijkbaar uitgeput door vermoeienis, lieten zij hunne wapens wat zakken, en deden de deur verder open.

Zij bleken met hun viereen te zijn.

Een hunner was Lopez Rodrigo, die als aanvoerder scheen op te treden.

Hij droeg ook de lantaarn, en zeide grijnslachend tot Raffles:

„We zullen je nog een uurtje van je nachtrust moeten berooven, voor wij zelven gaan slapen, mooie mijnheer, want Bianca heeft met je te spreken. Sta op en volg ons.”

Raffles deed een poging om overeind te komen, maar hij scheen zeer uitgeput, en zijn gebonden handen en enkels schenen het hem bijna onmogelijk te maken.

„Maak de touwen om zijn enkels los!” beval Lopez.

Twee mannen knielden naast Raffles neer, terwijl de andere hem met hunne revolvers bleven bedreigen, en maakten niet zonder moeite het touw los, dat om zijn enkels was geknoopt.

Lopez scheen een vraag in de oogen van Raffles te lezen, want hij zeide ongeduldig:

„We zullen je ook wel van die prop bevrijden, maar eerst als je voor Bianca staat! Ik heb mijn bevelen! Je vriend blijft hier, aan hem hebben we niets, tenminste, voorloopig niet! Maar als jij weigert te spreken, dan kan niemand natuurlijk zeggen wat er nog met hem zal gebeuren.”

Er speelde een valsch lachje om den mond van den Spanjaard, terwijl hij deze woorden zei, en de beide mannen schenen er onmiddellijk de geheele beteekenis van te doorzien.

Zij wendden elkander het gelaat toe, en in hunne oogen scheen een onwrikbaar besluit te lezen.

Raffles hief zijn beenen een voor een een paar malen op, om den bloedsomloop te herstellen, toen namen de vier mannen hem in hun midden, waarvan er twee hem stevig vasthielden aan de gebonden armen, de zware deur werd weder op slot gedaan, de grendels er voor geschoven, en de kleine stoet liep door de smalle keldergang, verlicht door een electrische lamp aan de zoldering.

Zij beklommen een steenen wenteltrap, en stonden een oogenblik later in de gang van het huis aan welks einde de voordeur te zien was, daar, waar de gang zich verbreedde tot een popperig kleine vestibule.

Zij liepen tot naar die vestibule, en bestegen daar een eikenhouten trap, die een kleine wending maakte, en die bleek te voeren naar de verdieping van het huis.

Een deur werd geopend, en Raffles bevond zich in een helder verlichte kamer, met slechts een raam, zorgvuldig afgesloten door een dik gordijn, zoodat niet het minste lichtkiertje naar buiten kon doordringen.

In het midden onder de electrische kroon, stond een groote tafel, en daarachter was Bianca Kirilef gezeten.

Op het tafelkleed, vlak voor haar, lag een revolver.

Zij had reeds zooveel ervaringen opgedaan, ten opzichte van den man die daar nu werd binnengeleid, dat zij hem zelfs in gevangen staat nog scheen te vreezen, nu hij gescheiden was van zijn vrienden, en omringd was door zes welbewapende mannen.

In een hoek van het vertrek stonden de vijf kisten met goud, en dadelijk gingen de blikken van Raffles er heen, nog vóór hij zijn oogen richtte op het bleeke gelaat van het Meisje met de Blauwe Oogen, dat hem met een wraakzuchtige uitdrukking om de volle, fraai geteekende lippen aanstaarde.

Toen Raffles werd binnengevoerd, door de vier mannen die hem hadden gehaald, zaten daar reeds twee kerels, die hij dadelijk herkende als de treinroovers, die Brand hem in den expresse had aangewezen, en een van hen scheen in dit huis thuis te zijn, want hij had zijn voeten op tafel gelegd, en die voeten waren gestoken als die van het eerste het beste brave burgermannetje, in trijpen pantoffels! Hij had zijn boord afgelegd, en rookte uit een houten pijp, terwijl hij in een glas groc roerde, dat voor hem op de tafel stond te dampen.

Op het eerst zou men gezegd hebben, een gemoedelijk tafereeltje aan den huiselijken haard!

Scherp klonk de stem van de vrouw, die beval nadat zij Raffles eenige oogenblikken met een glans van zegepraal in haar schitterende oogen had aangezien:

„Neem hem den prop uit den mond! Hij zal wel zoo verstandig zijn om niet te schreeuwen, als hij weet dat het huis afgezonderd ligt, en zes revolvers om zich heen ziet!”

Een der mannen trad op Raffles toe en trok hem den doek uit zijn mond.

„Een volgenden keer zal ik moeten verzoeken om een doek, die niet gezeten heeft in een zak, waarin tegelijkertijd knoflook wordt bewaard!” zeide Raffles rustig, „ik vermoed haast dat ik dit onplezierige smaakje te wijten heb aan mijn

vriend den Spanjaard! En er is niets zoo vreeselijk voor een werkelijk beschaafd man, als de lucht van die aardvrucht! Bianca Kirilef, mag ik weten wat gij van mij wilt? En waarom gij mij niet rustig in de kalmte van mijn cel hebt gelaten, die weliswaar van alle gemakken ontbloot is, maar waar mij dan ook dit dubbelzinnig gezelschap bespaard is gebleven?"

„Sarcastisch als altijd!” hoorde de vrouw.

„Zelfs in het gezicht van den dood! Nu mijnheer Raffles, wij zullen wel eens zien, hoelang die spot bij u zal duren! Over twee dagen zullen wij te New-York zijn, en ik wil mij persoonlijk eens overtuigen, hoe gij u zult houden als gij eenmaal de geheimen van onze martelkamer zult kennen!”

Zij had haar revolver gegrepen, speelde er even achteloos mede, en legde ze toen weer voor zich neer.

Raffles had even de schouders opgehaald en gaf ten antwoord:

„Ik weet niet of ik daar ooit zal zijn, madame, maar in elk geval behoeft gij er niet op te rekenen, dat ik u het schouwspel van mijn doodstrijd zal gunnen! Ik beschik over middelen, die mij snel en pijnloos zullen doen sterven, op het oogenblik als ik dat wensch, zelfs al zoudt ge mij van alles berooven, mijn zakken onderzoeken en nogmaals onderzoeken, ja al zoudt ge me willen ontdoen van al mijne kleederen!”

„Dat zullen wij dan wel eens zien,” hernam de vrouw sarrend. „Je kent ons nog niet, Raffles! En nu ter zake. Ik heb je hier laten komen, omdat ik uit jouw mond wil hooren, waar je je schatten verborgen hebt.”

Raffles zette groote oogen op, en vroeg oprecht verbaasd:

„Dat is u toch zeker geen ernst? U kunt toch niet denken, dat ik u die plekken zou mededeelen?”

„Iets dergelijks heb ik toch werkelijk gedacht, Raffles!” hernam de vrouw tergend. „Ik geloof dat je het wel zult zeggen.”

„Dan zult ge van dat geloof moeten terugkomen, want uit mijn mond zult gij het zeker niet hooren!”

„Blijf je daarbij?”

„Natuurlijk! Kunt ge dan ook maar een oogenblik aannemen, dat ik het uitvaagsel van de maatschappij, een bende schurken, zooals er nog nimmer een tweede bestaan heeft, op de hoogte zou brengen van de schuilplaatsen, waar ik mijn millioenen aan goud en juweelen heb opgestapeld? Komaan, het is immers te dwaas om er een oogenblik langer over te spreken. Mag ik u vriendelijk verzoeken mij weer naar

mijn nederig verblijf te doen terugbrengen?”

De oogen van de vrouw, vlamden als die van een getergde tijgerin. Zij scheen zich slechts met moeite te kunnen beheerschen, toen zij weer begon:

„Toch herhaal ik, dat je je nog wel eens zult bedenken, Raffles! Men zegt dat je heel ongevoelig bent voor doodsangst, en ik wil het een oogenblik aannemen. Overigens ik heb niet de bevoegdheid je hier op mijn eigen gezag te doen martelen, om de waarheid uit je te persen! De Moloch is natuurlijk al op de hoogte gebracht van je gevangenneming, en hijzelf zal je wel ondervragen! Maar je hebt een vriend, die ook in mijn macht is, en je houdt zooveel van hem, dat je, om hem een marteling te besparen, zeker tot heel wat opoffering bereid zoudt zijn.”

Raffles was vreeselijk verbleekt, maar zijn kalmte verliet hem geen oogenblik, toen hij vastberaden antwoordde:

„Gij kent mijn vriend niet, als gij denkt dat hij minder moedig is, dan ik! Hij zou liever duizend dooden sterven, dan mijn geheimen te verraden! En gij zijt nog minder dan waarvoor ik u altijd gehouden hebt, als gij een weerloos man wilt doen boeten, voor wat ik jegens u misdreef, of nog misdrijven zal!”

„Houdt op met die grootspraak!” riep de vrouw toernig uit. „Gij zijt in mijn macht, en weerloos.”

Terwijl zij sprak waren de blikken van Raffles over haar hoofd heen een oogenblik naar de pendule gegaan, die op den schoorsteenmantel stond.

Hij praatte langzaam toen hij weer begon:

„Ik maak mijzelf aan geen grootspraak schuldig, madame! Gij denkt dat alles met mij is afgelopen en dat over twee dagen mijn laatste uur zal hebben geslagen. Ik houd er echter een geheel andere meening op na.”

„Kort en goed, ben je van zins, Raffles, ons de plaatsen te noemen, waar je goud bewaardwordt?”

„Uit mijn mond zult gij ze nooit hooren,” antwoordde Raffles bedaard. „Nu niet en over twee dagen nog minder!”

De vrouw liet een schel lachje hooren, en haar stem klonk bijna krijschend toen zij uitriep:

„En ik wil alles verwedden wat je wilt, dat je na tien minuten al je geheimen zult uitschreeuwen! Wacht maar af! Je zult alles verraden, om de ondragelijke martelingen te ontgaan en ik, ik zal lachen en je in je gezicht spuwen!”

„Wel ik zou weinig anders van u verwacht hebben, madame!” hernam Raffles koeltjes. „Iets dergelijks ligt volkomen in uw aard. En nu wilde ik werkelijk wel weer terugkeeren, ik begin slaap te krijgen!”

Bianca Kirilef stond halverwege van haar stoel op, trillend van woede over zooveel koelbloedigheid, bij een gevangene die geheel in haar macht was, en schreeuwde:

„Je zult hier blijven, zoolang ik het verkies! Ik zal je vriend laten halen, en dan zullen wij eens zien, of hij ook zoo standvastig is.”

Weer vlogen de blikken van Raffles een onderdeel van een seconde naar de wijzers van de pendule en toen sprak hij kalm:

„Gij kunt u die moeite gerust besparen, hij zal niets los laten! Wij van onzen kant echter, zouden het zeer op prijs stellen, als wij dat goud weder konden terug krijgen, dat daar ginds in den hoek ligt opgestapeld, en dat ons, gij zult het moeten toestemmen, madame, van rechtswege toekomt!”

„Wat zou je er mee willen doen?” hoorde de vrouw. „Over twee dagen ben je dood!”

„Het is mogelijk dat dit mijn lotsbestemming is, madame, maar dan toch zeer waarschijnlijk niet door uw toedoen!”

„Niet door het mijne? Terwijl in je gevangen nam?”

„O, maar ik blijf uw gevangene niet!”

De vrouw keek hem een oogenblik sprakeloos van verbazing aan, barstte toen in een hatelijk lachje uit, en riep:

„Ik geloof waarachtig dat hij gek is geworden! Hoor jullie dat, jongens? Hij blijft mijn gevangene niet! Hij wil weer vertrekken! Hij vindt het niet prettig bij ons! En dat zegt hij, met zijn handen op zijn rug gebonden, en te moe om op zijn beenen te staan!”

„Maar madame, ik verzeker u dat mijn handen in het geheel niet gebonden zijn!” zeide Raffles op zachten toon, en met een vriendelijken glimlach.

En tegelijkertijd spreidde hij zijn armen wijd uit.

De indruk van die enkele beweging was onbeschrijfelijk.

En wat volgde geschiedde zoo vlug, dat alles zich binnen een paar seconden afspeelde.

Bianca, vaal van woede, met een open mond, rees half overeind, en deed toen een woesten greep naar haar revolver.

Maar sneller dan de gedachte was Raffles reeds op de tafel toegetreden.

Hij vatte met één hand het tafelkleed, en trok het met een ruk naar zich toe, zoodat de revolver onder het bereik van zijn hand kwam.

Hij greep het wapen onmiddellijk, en bijna tegelijkertijd knalden twee schoten.

Het eene was van Raffles, het ander was van den man met zijn trippen pantoffels, — en het

was zijn laatste schot geweest, want de kogel van Raffles trof hem midden in het voorhoofd, en deed hem zwaar op de tafel neervallen.

Wat de andere bandieten betreft — zij waren zoo volkomen verrast, dat geen hunner er ook maar aan dacht, iets te doen, wat werkelijk op dat oogenblik doeltreffend was.

Het ongeluk wilde, dat bijna allen, vast vertrouwend op de machteloosheid van den gevangene, hunne zware revolvers weder hadden opgestoken, zoodat zij niet onmiddellijk over hunne wapens konden beschikken.

En vóór zij ze hadden, was Raffles met een sprong als een tijger reeds bij de deur.

Twee van de kerels vlogen op hem toe, om hem te grijpen, maar hij schopte een stoel voor zich uit, die naast de deur stond, en beiden struikelden over het meubel, en vielen vloekend en schreeuwend languit op den vloer.

Het volgend oogenblik had Raffles de deur reeds opengerukt en hij stond op de gang.

Hij liet een schrill fluitsein hooren, door op zijn vingers te blazen.

Brand kwam aansnellen, en op hetzelfde oogenblik klonk daarbinnen in de kamer het gerucht van een ruit die wordt ingedrukt, en een venster dat wordt geopend.

Boven dat geluid uit klonk de woeste schreeuw van Bianca Kirilef, die uit alle macht gilte:

„Schiet dan toch op hem! Zijn jullie oude wijven?”

Er klonk een luide lach, welbekend, en toen de val van een zwaar lichaam en het geluid alsof er een stoel versplinterde, gevolgd door een onderdrukten kreet van smart.

Raffles rukte de deur weer open, en door Brand gevolgd trad hij het vertrek weer binnen, waar de strijd in vollen gang was.

Henderson was zooeven door het raam binnen geklauterd, met behulp van een ladder, juist op het afgesproken oogenblik, en na het raam met een enkele vuistslag te hebben verbrijzeld.

Hij had reeds een van de vijanden met een stoel neergeslagen, en alles was zóó vliegensvlug gegaan, dat de twee bandieten die over den stoel gestruikeld waren, nog nauwelijks weder op de been waren gekrabbeld.

Als een furie had Bianca zich op den reus geworpen, onbekommerd om het gevaar, maar hij schudde haar af als een buffel, die door een tijger besprongen wordt, en zij viel een eind verder op den vloer neer.

Een van de bandieten had nu zijn revolver weder ter hand genomen, en schoot het wapen af in de richting van Henderson.

Hij was echter te haastig, gaf zichzelf den tijd

niet om te mikken, en de gevolgen waren noodlottig voor hem.

Voor hij ten tweeden male den trekker kon overhalen, stapte Henderson op hem toe, lachend alsof het een goede grap betrof, vatte hem als een kind om het middel, tilde hem van den grond, en smeed hem met zooveel kracht tegen den tegenover liggenden kamermuur, dat de man met een paar gebroken beenen bleef liggen, roerloos.

Op deze wijze gevoerd, kon de strijd onmogelijk lang duren.

Een van de bandieten had reeds, aangegrepen door een soort van bijgeloovige vrees, zijn revolver laten vallen, en stond sidderend met hoog opgeheven handen bij den schoorsteenmantel, telkens opnieuw herhalend:

„Ik geef mij over! Ik geef mij over!”

Wat de twee overige schelmen betreft, waaronder zich ook de Spanjaard bevond, zij hadden zich willen verschansen achter de tafel, en reeds een paar malen geschoten, achter dit meubelstuk geknield, maar Raffles had de tafel eenvoudig met een ruk terzijde geslingerd, en Lopez Rodrigo met een verschrikkelijke vuistslag geveld.

Brand die door een der revolverkogels licht aan den bovenarm gewond was, schoot terug, en trof zijn tegenstander in de volle borst.

Maar de verraderlijke Bianca had zich reeds weder opgericht, en was tersluiks naar de tafel geslopen, waar de doode man nog altijd voorover lag, met het hoofd op de uitgespreide armen.

Zij wist tersluiks het breede dolkmes te grijpen, waarvan het heft uit zijn broekzak stak, klemde het vast in haar vuist, en sloop, met oogen die van haat fonkelden, langs den muur naar de kamerdeur, waar Raffles nog stond, zijn revolver in de linkerhand, en zijn rechtervuist gebald, klaar om toe te stooten.

Terwijl de strijd op zijn hoogtepunt was, bereikte zij haren doodsvijand, en reeds had zij het spitse wapen opgeheven, om het Raffles tusschen de schouders te stooten, toen de greep van een hand, die haar pols bijna brak, haar weerhield.

Henderson had juist bijtijds het opzet van Bianca Kirilef doorzien, en haar bij den arm gegrepen.

Zij moest het dolkmes laten vallen, en reeds had de reus den korten knuppel boven haar hoofd opgeheven, toen Raffles op strengen toon beval:

„Neen, Henderson! zoo doet men niet tegenover vrouwen! Weg met dat wapen!”

Maar Mylord, zoudt gij dan niet een adder vertrappen, die zich voor uw voeten verhief,

klaar om te bijten?” riep Henderson verontwaardigd uit.

„Weg met dat wapen!” herhaalde Raffles op strengen toon. „Zij is door en door slecht, maar zij blijft onder alle omstandigheden een vrouw!”

En laat haar ook los, zie je niet dat je haar arm bijna breekt!”

Als met tegenzin liet de reus het vreeselijke wapen weder zakken, waarmee hij zelfs een stier den kop hadden kunnen verbrijzelen, en zijn vingers gaven den arm prijs, die er als in een schroef in geklemd was geweest.

De vrouw stond een oogenblik stil, bleeker dan een doode, en langzaam haar opgezetten pols wrijvend.

Haar blikken gleden door de kamer, rustten een oogenblik minachtend op de beide gedooide bandieten, die haar van geen nut meer konden zijn, op de twee zwaargewonden en vestigden zich toen op het gelaat van Raffles die haar kalm aanzag met zijn heldere oogen, zonder een zweem van triomfantelijkheid.

Je ziet nu wel, Bianca Kirilef, dat ik zooeven gelijk had, toen ik zeide, dat je mij nog niet op de pijnbank zou zien over twee dagen! Je hadt je berekeningen goed gemaakt, maar daarbij had je een gewichtigen factor uit het oog verloren, die alles overheerscht, en dat is de onwankelbare trouw van mijn vrienden!”

Raffles legde even de hand op den schouder van den reus, die bloosde als een jong meisje, en vervolgde, terwijl zijn stem eventjes trilde:

„Zonder zijn moed, en zijn tegenwoordigheid van geest zou ik misschien over twee dagen hebben opgehouden te leven, al zou je mij ook nooit het geheim van mijn schatten hebben kunnen ontrukken, Bianca Kirilef! Hij heeft onze gevangenis ontdekt, hij wist een van je cipiers neer te slaan, en toen was het overige kinderspel voor hem! Met het mes van dien man heb ik de touwen van onze armen weten door te snijden, ook die van de voeten van mijn vriend, en wij hadden juist alles weder in orde gebracht, toen je vier medeplichtigen mij kwamen halen! Het leek alsof ik stevig gebonden was, maar ikzelf hield de touwen met mijn handen vast! En gij behoeft mijn trouwen reus maar aan te zien, om te weten, dat het voor hem een kleinigheid was, het keldergat wat grooter te maken, zoodat mijn vriend erdoor naar buiten kon klauteren. Het was voor hem al heel gemakkelijk een raam te openen aan de buitenzijde en van het overige zijt gij persoonlijk getuige geweest, zoodat ik dat niet behoef te herhalen.

Bianca Kirilef had Raffles rustig laten uitspreken.

Het was alsof zij versteend was.

Slechts haar lippen bewogen zich, nauwelijks merkbaar, als onder den invloed van een hevige zenuwspanning.

Onafgebroken had zij Raffles aangekeken, onbeweeglijk als een steenen beeld.

Raffles vervolgde:

„Je zult nu bij me blijven, Bianca, want ik heb er veel belang bij, dat de politie je niet in handen krijgt, in tegenstelling met dit gespuis hier, dat ik zoo spoedig mogelijk zal laten arresteren, voor zoover dat tenminste nog de moeite waard is, zoodra wij een goed heenkomen zullen hebben gezocht. Je behoeft echter niet te vreezen dat ik met jou hetzelfde zal doen wat je mij hadt willen doen ondergaan! Jij hebt mijn geheimen willen weten, maar ik zal je de jouwe weten te ontrukken!”

„Zoo ver zijn we nog niet, Sir Raffles!”

De versteening scheen plotseling van haar geweken te zijn.

Met een beweging, vlugger dan de gedachte, was zij bij het raam, voor iemand het haar had kunnen beletten.

Het volgende oogenblik was zij achter het gordijn verdwenen, en de drie mannen hoorden het schrille lachen van de vrouw, terwijl zij zich bliksemsnel als een geroutineerde acrobate langs de ladder liet afglijden, die daar nog altijd stond, en haar toen aanstonds, zoodra zij den grond bereikt had, wegtrok.

Toen snelde zij voort als een hert, ondanks haar korte rokken, en verdween in de duisternis.

Brand was de eerste, die zich van de verrassing herstelde.

Hij vloog naar het raam, rukte het gordijn terzijde, maar hij kwam te laat om de ladder nog te kunnen bereiken.

Hij bedacht zich echter geen oogenblik, maar sprong naar beneden.

Hij kwam op geen meter afstand van de vrouw terecht, hij zou haar hebben kunnen grijpen, maar een losliggende steen werd zijn ongeluk.

Hij kwam van een hoogte van drie meter juist op dien steen terecht, die wankelde, en Brand verzwikte zijn enkel.

Hij slaakte een scherpe kreet van pijn, en toen klonk reeds de bevelende stem van Raffles aan het venster:

„Laat haar maar loopen! Wij zullen een vrouw als zij is, wel terug weten te vinden! Het wordt nu voor ons hoog tijd om ons uit de voeten te maken, want zij zal zeker de politie gaan waarschuwen, zoodra zij maar ergens een telefoon zal weten te vinden. Het is een geluk voor ons, dat zij zich op dit uur van den nacht, bloots-

hoofds en met gescheurde kleeren, niet persoonlijk in een politiebureau zal wagen, waar haar signalement bekend is! Voortgemaakt Henderson! De kisten met goud naar beneden! Ik zal intusschen voor een auto gaan zorgen, of heb jij er soms een?”

„Een prachtige renwagen, Mylord, maar helaas niet geschikt om er het goud mee te vervoeren!”

„Waar staat die?”

De reus duidde hem de plek uit, en Raffles snelde weg, maar niet dan nadat hij snel den voet van Brand betast had, en bevonden had, dat de jonge man in dezen toestand onmogelijk zou kunnen loopen.

Hij vond den verlaten wagen op de aangeduide plek, reed er zoo snel hij kon mee naar een nog open zijnde garage, huurde daar een groote, krachtige, gesloten auto, liet er den renwagen als pand achter, en reed toen haastig weer terug naar het landhuis.

Henderson wachtte hem daar in de hoogste spanning voor het hek gezeten op de vijf kisten met goud als op een troon, terwijl hij Charles troostte, die veel pijn leed, en tevens ieder oogenblik beducht moest zijn, een politiepatrouille te zien opdagen.

Niet zoodra stond de groote auto stil, of Henderson droeg Brand voorzichtig in den wagen, de kisten met goud werden naar binnen gedragen, Henderson zelf nam naast Brand plaats, en maakte zich gereed, op de aanwijzingen van Raffles, den verzwikten enkel zachtjes te masseeren, terwijl Raffles zelf achter het stuurwiel plaats nam.

De vrouw was hem nog ontsnapt, maar het goud was tenminste hem!

En het was waarlijk de hoogste tijd, dat de drie avonturiers van het schouwtooneel hunner jongste daden verdwenen, want nauwelijks was de gesloten auto den eerstvolgenden straathoek omgereden, toen van den tegenovergestelden kant de lichten opdoemden van een groote politie-auto, die in pijlsnelle vaart kwam aanstormen, en stilhield voor de villa, waarop een twaalfstal agenten vlug van den wagen sprong die dadelijk het huis begonnen te onderzoeken.

Bianca Kirilef had tenslotte in een nog geopenden apothekerswinkel de telefoon mogen gebruiken en de politie gewaarschuwd.

De mannen in uniform vonden twee dooden, twee zwaar gewonden, twee mannen die half versuft schenen, en ten slotte op hunne aanwijzing, nog een steviggebonden bandiet in het kleine bergloodsje achter het huis.

Maar het goud vonden zij niet!

1
CENT

Miss Blanche
VIRGINIA

